126

T.D.R.C. NO. 1136
R.R. NO. 127
3-1893

DIGITIZED

R6
M93
76183

பிராஹ்மோபாஸநாபத்ததி.

பிராஹ்ம ஸ்தோத்திரங்கள்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

1893

30 AUG 93
MAC

127 / 3·1893 (1136) R6 1893

76783

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS MADRAS 30 AUG 93

127 / 3-1893

பிரம்மபீஜம்

பிரஹ்மமானது ஏகமித்ர மற்ற ஆதி காரியத்திற்க காரணத் தநிதம் ஸர்வ மஸ்துக்கு ; அதிசய நித்யம் ஞானமனந்தம் ஸெம் ஸ்வதந்த்ரம் நிரவயவம் ஏக மேவாத்விதீயம், ஸர்வ வ்யாபி ஸர்வ நியந்த்ரு ஸர்வாச்ரய ஸர்வவித் ஸர்வசக்திமத் த்ருவமே பூர்ணம் ஸம்பூர்ணம் ; ஏகஸ்ய தஸ்யை வோ பாஸனயா பாரத்திக மைஹிகஞ்ச சுபம் பவதி ; தஸ்மின் ப்ரீதி தஸ்ய ப்ரிய கார்ய ஸாதனஞ்ச ததுபாஸன மேவ.

பிரஹ்மமென்பது ஆதியில் இருந்தது வேறொன்றுமில்லை இந்த ஸர்வ வஸ்துவையும் ஸ்ருஷ்டித்தது ; அது நித்தியம், ஞானஸ்வரூபம், அநந்தமில்லாதது, மங்கள ஸ்வரூபம், ஸ்வதந்திரம் (உள்ளது), அவயவமில்லாதது இரண்டல்லாத ஒன்றானது, ஸர்வவ்யாபி, ஸர்வநியந்தா, எல்லாவற்றிற்கும் ஆச்ரயமானது, ஸர்வக்ஞத்வமும், ஸர்வ சக்தியும் (உள்ளது) த்ருவமானது, நிறைந்தது, ஸமானமில்லாதது ; அவனொன்றை உபாஸிக்கிறதினாலேயே இஹபரஸௌக்யங்கள் உண்டாகின்றன ; அவனிடத்தில் ப்ரீதியும் அதற்கு ப்ரியகாரியங்களை ஸாதிக்கிறதும் அதுவே உபாஸிக்கிறதும் ஆகும்.

விஷயஅட்டவணை.

பிரம்மோபாஸனாபத்ததி. — பக்கம்.

1.	உபோத்காதம், தோத்திரம், தியானம். ...	2–4
2.	[illegible] பிரார்த்தனை	5–6
3.	[illegible] பிரார்த்தனை	7–8
4.	[illegible]	9–11

பிரம்மபத்ததிகள். —

1.	ஆராதனை	12
2.	உபோத்காதம்	13–21
3.	தோத்திரம்	[illegible]
4.	வந்தனம்	30–39
5.	தியானம்	40
6.	[illegible]	41–42
7.	பிரார்த்தனை	43–55
8.	[illegible]	56
9.	[illegible]	57–59
10.	[illegible]	60–64
11.	[illegible]	65–67
12.	பிரம்மஸ்தோத்திரமாலை	68–80

1136
2.7.55

ஓம்

பிரம்ஹணே நம:

பிரமோபாஸநாபத்ததி.

பிரமோபாஸனை, தோத்திரம், வந்தனம், தியானம், பிரார்த்தனை என்னும் நான்கு அங்கங்களையுடையது.

தோத்திரமாவது, கடவுளது குறைவற்ற நித்திய ஸுகுணங்களை யுன்னி, நமது பக்தி, சிரத்தைகளை வெளியிடுகை; வந்தனமாவது, நமது உடலையும் உயிரையும், சம்ரக்ஷணை செய்யும், அவரது அளவற்ற கருணையைக் கருதி நமக்குள்ள நன்றியறிவைத் தெரிவித்தல். தியானமாவது, ஈசுவரனுடைய, ஸர்வ வியாபகத்துவம், ஸர்வஞ்ஞத்துவம், ஸர்வ காருணியத்துவம், ஸர்வ நிர்மலத்துவம், என்பவற்றைச் சிந்தித்து அவரது அதிஸமீப ஸாந்நித்யத்தை மனக்கண்ணால் காண முயலுகை. பிரார்த்தனையாவது, பாபபந்தங்களை விட்டு நீக்கும்படிக்கும், ஆத்மசாந்தியையும் தூய்மையையும் அருளும்படிக்கும், ஈசுவரனை விநயமாய் வேண்டுதல். இந்த நான்கங்கங்களும் நன்கமைதலே பிரமோபாஸனையாம்.

அவ்வுபாசனையின் நோக்கம், நமதுள்ளத்தில் ஆழ்ந்த ஈசுவரபக்தியும், நிஷ்கபடமான நன்றியறிவும், பூரணமாய் வியாபித்து, ஈசுவர ஸாந்நித்தியத்தை உணரவேண்டு மென்னும் ஆவல் நிறைவேறி பாபபந்த நிவாரணேச்சை பரிபூர்த்தியாயின் முடிவு பெற்றதாகும். சிலகாலத்தில் இவற்றுள் சில அதிகரித்தும் சில குறைந்தும் நிகழும். எப்படியெனில் எதிர்பாராத நன்மை நம்மை அடையப்பெறின், நன்றியறிவு அதிகப்படுகின்றது. துக்கமும் துன்பமும் அதிகப்படுங்காலத்தில் பிரார்த்தனை அதிகப்படுகின்றது. இவ்விதசமயோசித உணர்வெழுச்சி யுண்டாவது இயல்பாகை; அஃதத்தியப்பது நீக்கு.

ஆறாம் ஸமாஜிகோபாஸனையில் பக்திக்குரிய பலவித உணர்ச்சிகள் எழுச்சியுற்று திருப்தியடையும்படிக்கு அந்த நான்கு அங்கங்களும் நிறைந்திருத்தல் வேண்டும்.

இந்நூல் ஸமாஜிக உபாஸனையின் ஒரு பத்ததியாக வெளியிடப்படுகின்றது.

(உபாஸகர்களில் ஒருவராவது எல்லோருமாவது ஒரு பிரம்ம கீதம் பாடிய பின்னர் உபாஸனையை ஆரம்பித்தல் வேண்டும்.)

உத்போதநம்.

ஓம் பிரம்ஹணே நம:

யார் இவ்வுலகத்தைப் படைத்தாண்டு வருகிறாரோ, யார் இதிலுள்ள எண்ணிறந்த உயிர்களையும் அபார கருணையுடன் காத்து வருகின்றாரோ, யார் ஒருவரே பாபிகளாகிய நம்மைப் பாவனராக்க வல்லவரோ, அவரே ஒன்றான அப்பிரமேயரான பிரும்மம்: அவர் இந்த உபாஸகர்கள் நடுவிலும் வீற்றிருக்கின்றார். நாம் அவரை பக்தியுடன் தொழுதேற்றும் பொருட்டு இங்கு சேர்ந்திருக்கிறபடியால் அவர் நம்முள்ளத்தில் பவித்திரமான சிரத்தையும், அன்பும் உண்டாகும்படி கிருபைசெய்து நமது பிரார்த்தனையை ஈடேற்றுவாராக.

(இங்கு வேறொரு பிரும்ம கீதம்.)

ஸ்தோத்திரம்.

ஸத்யம் ஜ்ஞாந மநந்தம் பிரஹ்ம ஆநந்தரூப மம்ருதம் யத்விபாதி சாந்தம் சிவமத்வைதம் சுத்தமபாபவித்தம்.

நித்தியனாய், சத்தியமே உருவாகக் கொண்டவனாய், இவ்விசித்திரமான பிரபஞ்சத்துக்குக் காரண பூதனாய் அகி

லுள்ள சகல உயிர்களுக்குயிராய், எமதுள்ளும் புறமும் வியாபித் திருக்கின்றவனாய் இராநின்ற ஓ லோகநாயகனே! நின்னைவிட்டு ஒருக்ஷணமும் யாம் நிலைபெற்றிருக்க வல்லோமல்லம்; ஆகையால் நின்னையே சரணம்புகுந்து நமஸ்கரிக்கின்றோம்.

எவனுடைய அபரிமித ஞானத்தையும் வல்லமையையும் இந்தப்பிரபஞ்சம் உத்கோஷிக்கின்றதோ, எவன் ஸர்வவியாபியாய் எம்முன் வீற்றிருக்கின்றானோ, எவன் தனது சர்வக்ஞத்துவத்தால் எமது வெளிநிலைமை மாத்திரமேயன்றி உள்ளத்தில் ஆழ்ந்து மறைந்திருக்கின்ற சகல பாபங்களையும் பார்க்கின்றானோ, எவனிடத்திலிருந்து ஒன்றையும் மறைக்க யாம் அசக்தராயிருக்கின்றனமோ, அப்படிப்பட்ட, எம்முள்ளத்தில் குடிகொண்டிருக்கிற ஸர்வக்ஞனாகிய, உருவிலாக் கடவுளே! நினக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம்.

நித்தியனாகியும், எப்போழ்தும் எவ்விடத்தும் நன்மை செய்பவனாகியும் ஆதியந்தியாந்தரஹிதனாகியும், அநந்தகல்யாணகுண ~~[illegible]~~ னாகியும், நம்மனதுக் கெட்டாதவனாகியும், ஸர்வ வியாபியாகியும், பரிபூரணனாகியும், இருக்கின்ற ஓ ஆனந்தரூபனே! இம்மானிட வுள்ளத்தால் உன்னை எப்படி அறியக்கூடும். ஓ அபரிமிதஞான ஸ்வரூபனே! உனக்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றோம்.

ஓ ஆநந்தரூபனே! நீ சகல ஜந்துக்களின் உயிர்ப்புக்கும், மகிழ்ச்சிக்கும், சவுக்கியத்துக்கும், காரணபூதனாயிருத்தலினாலல்லவோ, சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எல்லா உயிர்களும் துயரம் நீங்கி ஆநந்தத்தை யடைகின்றன; துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் எமது ஒவ்வொருவருள்ளமும் உன்னிடத்தில் லயித்து சவுக்கியத்தையும், திருப்தியையும் பெறுகின்றது; உன்னை ஆராதிப்பவர்கள் எல்லோரும் உனது திருநாமாமிருதத்தைத் தெவிட்டாதுண்டு சாந்தியைப் பெறுகின்றனர்.

உன்னைவிட எங்களுக்கு முன்மையான வேறோரானந்தமு மில்லை, ஓ ஆநந்தக்கடவுளே! நினக்குவந்தனம் பண்ணுகின் றோம்.

ஓ ஏகனானே! உன்கிருபா சமுத்திரத்திற்கு அணையி ல்லை; நீ பிதுருவாத்ஸல்லியத்துடன் அடியாரைப் போஷி த்துக் காப்பதுமல்லாமல், ஆபத்து, பிணிமுதலியவற்றினின் றும் மீட்டு, யாதாமொரு பாபமும் எங்களை வந்தணுகாது பலவிதத்தாலும் ரக்ஷிக்கின்றாய்; ஓ கதியற்றவர்களுக்குத் துணையாயும், பாபக்கடலைக்கடக்க ஓர் மரக்கலமாயும் விள ங்குகின்ற அருள் நிறைந்த அருமைத் தந்தையே! உனக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கின்றோம்.

ஓ பாப ரக்ஷிகனாகிய பரிசுத்தக் கடவுளே! நினதாய் மையாகிய மகிமையொளியினால் எங்கள் பாபமாகிய இருளை நீக் குகிறாய்; மேலும் உனது ஸாந்நித்தியத்தினால் பாபிகளினது உள்ளத்தைப் பாவனமாக்குகிறாய்; ஓ பாபமற்ற தூயனே! உன்னைவிட அடியாருக்கு வேறொகதியில்லையாகையால், நீயேகதியென்றும், தாய் தந்தையென்றும், ரக்ஷகனென்று ம், பாபத்தினின்றும் மீட்பவனென்றும், உள்ளுருகி நினைந்து நின்முன் ஸாஷ்டாங்கமாகத் தரையிற்பணிந்து நமஸ்கரிக்கி ன்றோம்.

தியானம்.

ஸர்வஸாக்ஷியாயும், ஸர்வகாருண்ணியராயும், நமதுள் ளும் புறமும் வியாபித்திருக்கின்றவராயும், நமது தந்தை யாயும், ரக்ஷகராயும், வழிகாட்டுந் துணைவராயும் இருக்கி ன்ற கடவுளைச் சற்றுநேரம் சஞ்சலமற்ற மனதுடன் மனன ஞ்செய்வோமாக. அவர் கருணைகூர்ந்து நம்முன் பிரஸன் னராகி அவரது தூய்மையான ஸாந்நித்தியத்தை நாமநுப விக்கும்படி செய்வாராக.

(இங்கு உபாஸகர்களெல்லாம் சிறிது நேரம்மௌனமா யிருந்து கடவுளுடைய ஸகுணங்களையும், ஸாந்நித்தியத் தையும் உன்னி, தியானிக்கல் வேண்டும்.)

ஸாமாஜிக பிரார்த்தனை.

(இங்கு உபாஸகர்களெல்லாம் எழுந்துநின்று அடியில் வரும் பிரார்த்தனையை உரத்த சத்தத்துடன் சொல்லவே ண்டும்.)

ஓம் நமஸ்தே ஸதேதே ஜகத்காரணாய,
நமஸ்தே சிதே ஸர்வ லோகாச்ரயாய,
நமோ த்வைத தத்வாய முக்திப்ரதாய,
நமோப்ரஹ்மணே வியாபினே சாஸ்வதாய.

த்வமேகம் சரண்யம் த்வமேகம் வரேண்யம்,
த்வமேகம் ஜகத்பாலகம்ஸ்வப்ரகாசம்,
த்வமேகம் ஜகத்கர்த்ரு பாத்ருப்ரஹர்த்ரு,
த்வமேகம் பரம் நிச்சலம் நிர்விகல்பம்.

பயாநாம் பயம் பீஷணம் பீஷணானாம்,
கதிம்ப்ராணினாம் பாவனம் பாவனானாம்,
மஹோச்சை:பதாநாம் நியந்த்ருத்வமேகம்,
பரேஷாம் பரம் ரக்ஷணம் ரக்ஷணானாம்.

வயந்த்வாம் ஸ்மராமோ வயந்த்வாம் பஜாமோ,
வயந்த்வாம் ஜகத்ஸாக்ஷி ரூபம்நமாம:
ஸதேகம் நிதானம் நிராலம்பமீசம்,
பவாம்போதி போதம் சரண்யம் வ்ரஜாம:

அஸதோமாஸத்கமய, தமஸோமா ஜ்யோதிர்கமய,
ம்ருத்யோர்மா அம்ருதங்கமய, ஆவிராவீர்மஏதி ருத்ர!
யத்தே தக்ஷிணம் முகம் தேநமாம்பாஹிநித்யம்.

(இதன்கருத்து.)

ஸத்ஸ்வரூபனும், ஜகத்காரணனும், ஆகிய உனக்கு நம ஸ்காரம்; ஞானஸ்வரூபனும், ஸர்வலோக ஆஸ்ரயனும் ஆகி யஉனக்கு நமஸ்காரம்; ஒப்புயர்வான இரண்டாவது வஸ்து வற்றவனும், முக்தியளிப்பவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம்;

பெரிய பொருளும், சகல வியாபியும், நித்தியனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம்.

நீ ஒருவனே அடைக்கலஸ்தானமானவன், நீ ஒருவனே பூஜநீயன்; நீ ஒருவனே உலகத்தைக் காப்பவன், தானாக விளங்குகிறவன்; நீ ஒருவனே உலகத்தைப் படைத்துக் காத்தழிக்க வல்லவன்; நீ ஒருவனே மேலானவன், சலனமற்றவன், விகார ரஹிதன்.

நீ சகலபயங்கர வஸ்துக்களுக்கும் பயங்கரன், பயாநக வஸ்துகளுக்கும் பயாநகன்; உயிர்களுக்குத் துணை, பரமபாவனன், நீ ஒருவனே மிகுந்த உயர்பதவிகளையும் ஆள்பவன், ஸர்வசிரேஷ்டன், மஹாரக்ஷகன்.

நாங்களுன்னை ஸ்மரிக்கின்றோம், நாங்களுன்னைத் துதிக்கின்றோம் உலகசாக்ஷிரூபனாகிய உன்னை நாங்கள் நமஸ்கரிக்கின்றோம். சத்யஸ்வரூபனும், ஒருவனும், ஆச்ரயஸ்வரூபனும், அவலம்பரஹிதனும், யாவற்றையும் கடந்துநிற்பவனும், ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடக்க மரக்கலமும் ஆகிய உன்னை சரணடைகின்றோம்.

ஓ நாயகனே! எம்மைஅசன் மார்க்கத்தினின்று நீக்கி ஸன்மார்க்கத்தை யடையச்செய்வாய்; எம்மை அஞ்ஞான இருளினின்று விடுவித்து சுஞ்ஞான வொளியை யடையச் செய்வாய்; அநித்திய நிலையினின்று நித்திய பதவியை அடைய அருள்வாய்; ஓ ஸ்வப்ரகாசனே! எம்மருகில் பிரகாசிப்பாய் ஓ! துக்கத்தைப் போக்கடிப்போனே! உனது கருணையாகிய முகத்தினால் எம்மை எப்பொழுதும் காப்பாற்றுவாய். ஓ அளவற்ற சத்தியஸ்வரூபனே! நினது ஆஸ்திகத்துவத்தை எமக்குத் தெரிவித்தருள்வாய். நீகருணாநிதியாகையால் எம்மை எப்பொழுதும் நின் கிருபாசமுத்திரத்தில் அமிழ்த்துவாய்.

(இங்கு வேறொரு பிரம்மகீதம் பாடிய பின்னர் ஆசாரியர் பிரும்ம தருமம் படிக்க வேண்டும். உபதேசரூபமான பிரசங்கமும் செய்யலாம்.)

அநுதாபம்.

அத்தியந்த கருணையுடையவரான பரமாத்துமாவே! பாவான்மிகளும் பாப சம்பவிகளுமாகிய நாங்கள் உனது அநந்த கருணா மகிமையைசற்றும்அறியாதவர்களாய் அநித்தியமான இப்பிரபஞ்சத்தை நித்தியமானதென்று பிரமித்து ஞானநேத்திரங்களை இழந்து குருடர்களாயும், தர்விகளாயும் கேவலம் பிராகிருதேந்திரியங்களை திருப்தி செய்விக்கும்பொருட்டு மூடத்தன்மையான காரியங்களிலேயே அலைந்து உழல்கின்றோம். எங்கள் இருதயங்கள் பாபங்களினால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. உனது திவ்வியதேஜஸ்ஸாகிய சூரியன் காமக்குரோதாதிகளாகிய மேகங்களினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறான். நாங்கள் அதி ஹீனதசையிலிருக்கின்றோம். எங்களது தசைமிகுந்த நிர்பாக்கியகரமானது. இவ்வுலக வாழ்க்கையோ க்ஷணபங்குரமானது. எங்களது பாப சமூகமோ அனந்தமானது. நாங்களோ அற்பஞ்ஞர்களாயும்அற்ப சக்தியுடையவர்களாயுமிருக்கின்றோம். நீயோ சர்வஞ்ஞனாயும் சர்வவல்லமையுள்ளவனாயுமிருக்கின்றாய்; ஆகையால் உனது கருணையொன்று தவிர எங்களுக்கு வேறுகதியொன்றும் காணோம். ஓ பிரியமான தந்தையே! இவ்விததசையில் நாங்கள் என்னசெய்ய மாட்டுவோம். உனது சரணத்தை யடைந்தோம், ஆகையால் ஹே சரண்யா! எங்களைச் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பயங்கரமான பாப மிருகங்களைத் துரத்தி யடித்து எங்கள்பயத்தைத் தீர்த்து அடியார்களை எல்லாநாளும் நின்று கருணையுடன் ரக்ஷிப்பாயாக.

(இங்கு அநுதாபரூபமான பிரும கீதம் பாடல் வேண்டும்.)

பிரார்த்தனை.

ஓ சர்வ வியாபியாகிய பரமாத்துமாவே! பாபிகளாகிய எம்மைப்பாவனராக்கி எமக்கு சாந்தியையும், தூய்மையையும் தந்தருள்வாய். எம்முள்ளே குடிகொண்டிருக்கும் துராசை மிகுந்த வன்மையுடைய தாயும், எம்மைச் சுற்றிலு

முள்ள இச்சாகர்ஷக விஷயங்கள் எங்கணும் நிறைந்தனவாயுமிருக்கின்றமையால், அவற்றை யுன்னருளையாலன்றி எமது அற்பபலமான முயற்சிகளால் தடுக்க சக்தியற்றவர்களாயிருக்கின்றோம்; ஆகையால் உனது சந்நிதியில் சரணம் புகுகின்றனம். ஓ இறைவனே! யாம் முற்றும் கதியற்று நினது பச்சாத்தாபத்திற்குப் பாத்திரரா யிருக்கிறோமென்பது நினக்குத் தெரிந்தவிஷயமாதலால் எம்மைக் காக்க வேண்டிய பாரம் நின்னைப்பொறுத்ததாகிறது. பொய், கொலை, களவுமுதலிய பாபங்கள் ஒன்றும் எமையணுகாதுகாத்தருள்வாய். ஓ அபார கருணாநிதியே! உன்னை எமது அருமைத்தந்தை யென்றும், பிதாவென்றும் அறிந்து சிரத்தையுடன் தொழுதேற்றும் படிக்கும், ஒவ்வொரு மனிதனையும் எமது ஸோதரனாகவும், ஒவ்வொரு ஸ்திரீயையும் எமது ஸோதரியாகவும் மதித்து, அன்பு பாராட்டும்படிக்கும், எம்முள்ளத்தைத் திருத்தியருளுவாய். நினது அன்பும் தூய்மையும் ஒவ்வொருவருள்ளத்திலும், ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் மாத்திரமே யன்றி இவ்வுலகமுழுமையும் அரசுசெய்வதாக. ஓ அன்புள்ள பிதாவே! உனது உண்மையான பரிசுத்த மதம் எங்கும் பரவும்படி அநுக்கிரகஞ்செய்து, உனது குழந்தைகள் ஒவ்வொன்றும், தூய்மை, சாந்திமுதலிய சுகங்களை அடைய அருள்வாயாக.

(இங்கு வேறொரு பிரம்ம கீதம்.)

உபாஸனாந்தத்தில்

சாந்திபாடம்.

ஜகத்ரக்ஷகராகிய நமதப்பன், நம்முடைய பிரார்த்தனையை ஏற்றி, சாந்தியும் பரிசுத்தமுமான, உள்ளத்துடன் நாம் என்றென்றும் அவரது திவ்யஸாந்நித்தியத்தை யநுபவிக்கும்படி கடாக்ஷிப்பாராக. ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி: ஹரி: ஓம்.

(இங்கு சில பிராம்மகீதங்கள் பாடிய பின்னர் உபாஸனை முடிவு பெறும்.)

ஆநுஷ்டானிக

மதோபதேசங்கள்.

க. அப்பிரமேயரும், பரிபூரணரும், ஸர்வசக்தரும் ஸர்வஞ்ஞரும், ஸர்வகாருணியரும், ஸர்வ புனிதருமான ஏகேசுவரனை பிரதிதினமும் தொழுதேற்றல்வேண்டும்.

(க) மனிதனையாவது, எந்தத் தாழ்ந்த ஜந்துவையாவது, படைப்பிலடங்கிய வேறெந்தப் பொருளையுமாவது ஆராதிக்கலாகாது.

(உ) விக்கிரகாராதனைக்குரிய சடங்குகள், உத்சவம் முதலியவற்றில் எல்லாவிதமான சம்பந்தத்தையும் ஜாக்கிரதையாய் ஒழித்துவிடல்வேண்டும்.

(ங) விக்கிரகாராதனைக்கு ஒரு விதத்திலும் அநுகூலம் செய்யலாகாது.

(ச) விக்கிரகாராதனை உலகத்தைவிட்டு நீங்கும்படியாவுஞ் சக்தியையும் உபயோகித்தல்வேண்டும்.

உ. கடவுள் யாவருக்கும் பொதுவான தந்தையென மதித்து, ஒவ்வொரு மனிதனையும் சகோதரனைப் போலவும் ஒவ்வொரு ஸ்திரீயையும் சகோதரியைப்போலவும் மதித்து அன்புசெய்தல்வேண்டும்.

(க) மனிதர் எம்மதத்தவராயினும், எக்குலத்தவராயினும், எந்த நிலைமையை யுடையவராயினும் அவரை வெறுக்கலாகாது.

(உ) ஒரு ஜாதிபேத சின்னத்தையும் அணிந்துகொள்ளலாகாது.

(ங) ஜாதிபேதத்திற் கநுகூலமான மந்தமுயற்சியிலும், எக்காரியத்திலும் சேரலாகாது.

(ச) சகல ஜாதியாரும் எல்லாப் பகையற்று ஏககுடும்பிகளாக, கூடிய பிரயத்தனம் செய்யவேண்டும்.

௩. உண்மையாயிருக்க வேண்டும்.

(௧) பொய் ஒருபோதும் சொல்லலாகாது. அன்றியும் பிறர்நாமாய் பொய்யைப் பிராயப் படும்படியிருக்கும் தந்திரமாய்ப் பேசலாகாது.

(௨) பொய்சொல்ல விரும்புதலுமாகாது.

(௩) எல்லா கபடத்தன்மையையும் நீக்கல்வேண்டும்.

(௪) அஸத்தியத்தை அழிக்கவும், ஸத்தியத்தை நிலைநிறுத்தவும் முயலவேண்டும்.

௪. பிறரிடத்தில் நன்மையா யிருக்க வேண்டும்.

(௧) ஒருவருக்கும் தீங்கு செய்யலாகாது.

(௨) ஒருவருக்குந் தீங்குசெய்ய விரும்பவுமாகாது. பிறர் நன்னிலையை நோக்கிப் பொறாமைப் படவுமாகாது.

(௩) பாத்திரமறிந்து பசித்தவர்க்கு ஆகாரமும், தாகங்கொண்டவர்களுக்குத் தீர்த்தமும், பிணியுற்றவர்க்கு ஔஷதமும், திரவியமில்லாதவர்களுக்குத் திரவியமும், கல்வியறறவர்களுக்குக் கல்வியும் கொடுப்பதுமன்றி, பக்தியற்றவர்களுக்குப் பக்தியும் கொடுக்கவேண்டும்.

(௪) மானிடர்களின் இம்மை மறுமைச் சுகங்களை விருத்திசெய்ய முயலவேண்டும்.

௫. நியாயமாய் நடக்கவேண்டும்.

(௧) ஒருவருக்கு நியாயமாய் உரித்தாயிருப்பதை அபகரிக்கலாகாது.

(௨) அநுமதியின்றி ஒருவருடைய பொருளையும் எடுத்துக்கொள்ளலாகாது.

(௩) ஒருவருடைய பொருள், மகிழ்ச்சி, பெருமை இவைகளுக்குத் தீங்குசெய்யலாகாது.

(௪) பிறர்குத் தீங்குகோறலாகாது.

௬. உன்னிடத்தில் க்ஷமையிருத்தல்வேண்டும்.

(௧) உன்னை மிகத் துன்பப் படுத்தியோரையும் பதிலுக்குத் துன்பப் படுத்தலாகாது.

(௨) பழிவாங்க வேண்டுமென்றும் இச்சை கூடாது.

(௩) ஒருவன் தனக்குத் தீமை செய்கிறவர்களுக்கும், தீமை கோறுகிறவர்களுக்கும், நன்மை கோறவேண்டும், நன்மை செய்யமுயல வேண்டும்.

(௪) யாவருக்குள்ளும் நேயம் பாவி நிலைபெறவும், விரோதமும், அனைக்கியமும் நீங்கவும் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

௭. மனதை அடக்கி யாளவேண்டும்.

(௧) தமக்கு நியாயமாய் விவாகமானவர்கள் தவிர பிறருடன் சேரலாகாது.

(௨) எவரையும் மோக எண்ணத்துடன் பார்க்கவுமாகாது.

(௩) கருத்திலும், கனவிலும், விபசரிக்கலாகாது.

(௪) யாவரிடத்திலும் பரிசுத்தமான (மோகமற்ற) மதிப்பை வைக்கவேண்டும்.

௮. குடும்ப தருமங்களை விசுவாசத்துடன் முடித்தல் வேண்டும்.

(௧) தாய் தந்தைகளுக்குச் சிரத்தையுடன் தொண்டு செய்யவேண்டும்.

(௨) ஸஹோதர, ஸஹோதரிகளிடத்தில் அன்பாயிருத்தல்வேண்டும். குழந்தைகளது இம்மை மறுமைச் சுகங்களைத் தேடவேண்டும்.

(௩) கணவனும், மனைவியும் பரிசுத்தமான அன்பென்னும் பாசத்தால் கட்டப்பட்டவர்களாகி, குடும்ப தருமங்களிலும், சமயதருமங்களிலும் பரஸ்பரஸஹ காரிகளாயிருத்தல் வேண்டும்.

(௪) பிரம சமயோபதேசங்களின்படி உலகதருமங்களை நடத்தல் வேண்டும்.

முகவுரை.

பிரம்மகீதங்கள் உத்போதகம், ஸ்தோத்திரம், வந்தனம், தியானம், அநுதாபம், பிரார்த்தனை, தத்வோபதேசம், தர்மோபதேசம், பொது, மங்களம், என்னும் பத்து பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. உத்போதகத்திற்கு விஷயம் பிரம்மோபாஸனையை ஆரம்பிக்க உற்சாகப் படுத்துகை. ஸ்தோத்திரத்திற்கு விஷயம் கடவுளினது அளவற்ற ஞானத்தையும் வல்லமையையும் அவரது படைப்பிலுள்ள விசித்திரங்களையும் எடுத்துரைத்துப் புகழ்ந்து பணிவு காட்டல். வந்தனம் அவரது எல்லையற்ற அருளை அவரது ஸ்ருஷ்டியிலுள்ள நன்னோக்கங்களின் மூலமாக வியந்து கூறி நன்றியறிவை விளக்கி வந்தனம் செலுத்துகை. தியானம் கடவுளை உள்ளத்தில் தரிசிக்க முயலுகை. அநுதாபம் நமது பாபங்களையுன்னி துக்கித்தல். பிரார்த்தனை அந்தப்பாபத்தினின்று நிவர்த்தியாகி தூய்மையான உள்ளத்தைப் பெறுவதற்கு ஞான பலத்தையும் தருமபலத்தையும் பிரஸாதிக்கும்படி கடவுளை வேண்டுகை. தத்வோபதேசம் அபிப்பிராய விஷயமானது. தர்மோபதேசம் அறம்பற்றான விஷயமானது. மங்களம் நமது ஸாதாரண மங்களகீதங்களைப்போலிருப்பவையும், வேதங்களிலுள்ள சாந்திபாடங்களின் கருத்துகளைப்போன்ற அபிப்பிராய முள்ளவைகள். பொது இவ்வொன்பது தலைப்புகளில் அடக்கக்கூடாமையாயிருப்பவை. இவற்றில் உத்போதகம், தியானம், தத்வோபதேசம், தர்மோபதேசம், இந்நான்கிற்கும் முன்னிலே ஸாமாஜிக உபாஸனையில் கூடியிருக்கிற ஜனங்கள்; ஏகாந்த உபாஸனையில் அவரவரது உள்ளம். ஸ்தோத்திரம், வந்தனம், அநுதாபம், பிரார்த்தனை, இவற்றிற்கு ஏகாந்த உபாஸனையிலும் ஸாமாஜிக உபாஸனையிலும் முன்னிலே கடவுள்.

கடவுள் துணை.

பிராஹ்மகீதங்கள்.

உத்போதகம்.

கனடாராகம்—அடதாளச்சாப்பு.

பல்லவி.

பஜிநீ பஜிஸதா பகவானை.

அநுபல்லவி.

உதித பிரம்மா நந்தம் உமக்குண்டு நிதம்.

சரணங்கள்.

நிர்மலந் தியான நிஷ்டையைக்கூடி
கர்மத்தை முற்றும் களைக்கவழி தேடி. (பஜிநீ)

ஏகனை நாடி இன்பத்தில் ஆடி
மோகத்தைச் சாடி முத்தனைப் பாடி. (பஜிநீ)

இதயம் அதிலே இலங்கிய நாதனை
நிதமும் துதித்து நீக்குவாய் வேதனை. (பஜிநீ)

காம்போதிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

எல்லாம் வல்ல பரப்பிரம்மம் ஒன்றே தெய்வம்
என்றே துதிசெய்வம்.

அநுபல்லவி.

சொல்லால் அடங்காத வெளிமுதல் பூமிமற்ற
துலங்கும்சராசரங்கள் இலங்கும்படி அமைத்த.
(எல்லாம்)

சரணங்கள்.

கடந்த ஞானிகள் உள்ளக் கருத்தினில் கண்டது
காணாத மானிடர் ஆராய விண்டது
தொடர்ந்த ஞானிகள் நாவில் அமிர்தம்போல் உண்டது
சித்தமுத்தர்கள் தொழும் பிரத்தியக்ஷங் கொண்டது.
(எல்லாம்)

ஆதி மறைக் குள்ளே ஓதிப் பதித்தது
அணுவுக் கணுவாகி எங்கங்கே உதித்தது
சோதிச் சுடரெனத் தொன்மையோர் மதித்தது
தொண்டர்கள்பல்லோரும் தொழுது துதித்தது.
(எல்லாம்)

காரண காரியம் இரண்டாயும் மெய்யது
கர்மமோ உள்ளத்திற்குக் காணாமல் போயது
பூரணமாய் எங்கும் ஒன்றியே போயது
புலத்தோர் உள்ளம் புகுந்தமெய் ஆயது.
(எல்லாம்)

கேதாரகௌளராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

நிச்சயப் பொருள்தன்னை நிர்மலமாய்க் கண்டு
நேயமே நாம் உய்குவோம்.

அநுபல்லவி.

உச்சரிதங்களை ஒழி என்றே நீக்கி
உளம் நிலங்குப்ப ... சக்காரியில் தேக்கி. (நிச்சய)

சரணங்கள்.

அடி நடு முடி இல்லா
படிதனில் யாவையும்
சுடு வினைகள் அனைத்தும்
இடையற எங்ஙனும்

அருள் வெள்ளக் கடலாகி
படைத்துயிர்க் குயிராகி
களைக் கடியார்க்குள் ஆகி
இலங்கும் சத்தாய் நின்ற.
(நிச்சய)

பூசையாலும் புகல்
தேச கடையத்தைச்
ஆசைகொள் மெய்நின்ற
மாசற்ற மனதிருள்

ஓசையாலும் அதி
சேர்க்கிடலாமென்று
அற்ப அறிவொழிந்து
மருவலாம் எனநம்பி.
(நிச்சய)

தருமம் சத்தியம் தயை
பிரம சபையைச்சேர்ந்து
கருணைக் கடலாம் எந்தை
இருபதத்தினில் ஏற்றி

சாந்தம் ஆதியக்கும்
பிரமானந்தம் அளிக்கும்
கழலிணையே என்றும்
இணையில் சுகம்பெறவே.
(நிச்சய)

மோஹனராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

கண்டு மனமகிழ்வோம் நம்பெருமானைக்
கருதித் தினம் புகழ்வோம்.

அநுபல்லவி.

அண்டங் களில் நிறைந்த அருள்நிறை, கோலனை
ஆதி பரா பரம் ஜன சகலனை.
(கண்டு)

சரணங்கள்.

இன்புற்றே எல்லோரும் இசையாகத் துதிபாட
எங்கெங்கே உள்ளோரும் இங்கே நெருங்குகூட
அன்புற்றே ஐயன்நம் அகத்திலே நின்றாட
அருவிபோல் யாவர்க்கும் ஆநந்தக் கண்ணீரோட.
(கண்டு)

சாத்திரங்கள் பல கற்றோர் புகழ்ந்திட
சாதுக்க ளாயினோர் பல்லோரும் மகிழ்ந்திட
தோத்திரம் சொல்லியே நாமும் பணிந்திட
தொண்டர்கள் ஆநந்தம் கொண்டு களித்திட.
(கண்டு)

தர்ம வழியோர்க்கருள் பரம காருண்யனை
பெருமை சொல்லியாரும் போற்றும் வரேண்யனை
உரந்தனில் எப்போதும் உறைகின்ற நாதனை
மண்உறை போலும் உயிர் உறைபரேசனை.
(கண்டு)

பிலஹரிராகம்—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

மேல் பரமனைத் தொழுதெழு அகமே!
சுகமே ஜகமே நகைக்கினும். (மேல்)

அநுபல்லவி.

பாலைப் பழிக்கும் அருள் வேலையில் அநுதினம்
காலைச் சமயந்தனில் சாலவும் முழுகுவோம். (மேல்)

சரணங்கள்:

தாயினும் அதிகஅன் பாவையமைப் பரிக்கின்ற
நாயகனுக்குரிய தூய கருணை சேர்
சேயத்தை த்தினமும் பல் ஆயிரந் தரம் தாய்
மாலைய விட்டன்பொடு தீய வினைகளைந்து (மேல்)

வாரணம் சூழ்கின்ற தாரணி ஆகிய
ஆரணத்துள பரி பூரண ஜோதியாம்
நாரணன் அனைத்துக்கும் காரணன் என எண்ணிப்
பாரணம் செயில் கொடு மாரணம் ஒழியுமே— (மேல்)

சாவும் அளவும் மிகு கோவம் விளைக்கும்பெரும்
பாவவழியில் வம தாவி நுழையாமலே
காவல் அளிக்க என மேவும் பரமனுக்கு
ஆவலுடன் பொருந்தச் சேவகம் செய்குவோம்
(மேல்)

அடாணாராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

பஜனை செய்வோம் நேயரே! பரப்பிரம்மத்தை
பஜனை செய்வோம் நேயரே!

அநுபல்லவி.

விஜயதேஸத்ய மெனப்பறையறைந்து
விமலபக்தியிலெக் காலுமேநினைந்து. (பஜனை)

சரணங்கள்.

விண்டல மண்டலமாதி — ஸ்ருஷ்டித்தானை
வேதனை யென்ப தகற்றியே — காத்தானை
கண்டோர் கருத்திற் பொழிய — மறைத்தானை
கருதாத வர்க்குத் தொலைதூர — மாய்த்தானை
(பஜனை)

அப்பனை முதலென்றும் அரியே அநாதி — யென்றும்
ஆதனை அருவி யெனவும் அலையாமலே — சென்றும்
சுயமான பெயர்பலவும் பிரஹ்மத்திற்கே — என்றும்
நம்பிக்கை இபக்தியே என்றுகவே — நின்றும்
(பஜனை)

பொய் கொலை களவாதி புரிவதை — விட்டொழித்து
படித்த காரியங்களை வெகுநலமாய் — நடப்பித்து
மெய்மை யுடனே ஒரு நிராதம்சமயம் — சேர்ந்து
மெய்த்தருமம் நல்ல மெய்யன்புடன் — சேர்ந்து.
(பஜனை)

ஜுஜாவந்திராகம்—அடதாளம்.

பல்லவி.

அன்பரே! ஜகத்தேவனடியில் அய்யன் பரமாத்மாவை
அனைவரு மாராதிப்போம் வாரீர்.

அநுபல்லவி.

தன்கருத்தில் தீவினை தலைமையாய்ப் பூரிப்பதே
தாரணியி லுள்ளார்தம் கருமமென வுணர்ந்து (அன்பரே!)

சரணங்கள்.

செத்தும் பிறந்தும் ஏகபரனை விட்டு
இழிவான மாயையிலென்று மதிமயங்கி
இகத்தி லகப்பற்று அலைந்து திரிந்து நின்று
சாரமற்றவழி சாய்ந்தொழுகாமலே. (அன்பரே!)

திரவியந் தேடியே திரளாகச் சேர்த்திட
ஸ்வார்ந்திரம் கடல் திரைகளெல்லாமே
திரை... அலைந்திரும் தேகத்தைக் காக்கவே
...மாய்ந்து செப்பமெய் வழிதேடி. (அன்பரே!)

...மனுக்கடங்கிய பலவாறு வேள்களை
...பதோலயக் குள்ளாகி பரமத்தியான மற்று
பரதவித்து நின்று பரமபத மிழக்காமல்
பாவத்தை நீக்கியே நிராதம மதம் சேர்ந்து. (அன்பரே!)

பியாகுராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

அஞ்சலிசெய் தடிதொழுவோம் அசலனையே
தஞ்சமாய் மதித்தெழுவோம்.

அநுபல்லவி.

நஞ்சின் துயர்கள் எல்லாம் நாசத் தொலைத்திட
அஞ்சல் என்றருள்புரி அமலனை அணுகிட. (அஞ்சலி)

சரணங்கள்.

ஆதாரமான மெய்யன் ஜகம்வளர்க்கும்
மாதாவாய் நிற்குந்துய்யன்
நிதம்நெறியாறோரைத் திருப்பி நன்னெறி சேர்ப்பான்
தாதா உலகுக் கவன் தானே அளித்துக் காப்பான். (அஞ்சலி)

கருணை செய்திடு நாதன் கசடருக்கும்
கர்த்தவ்யம் உணர்போதன்
மருவிப் பணியும் எங்கள் மனத்திருள் அற்றிட
பருத்த பரிதி எனப் பரன் ஒளி உற்றிட. (அஞ்சலி)

நிரந்தரம் துதிசெய்வோம் அவனருள்
வரந்தர நாம் உய்வோம்
பரமபதந் [illegible]னை நம் பாவந்தீர்த் தருள் கூர
பரமைஸ்வர்யத்தைப் பிரியவொ ணாம்சேர. (அஞ்சலி)

செஞ்சுருட்டிராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

இகபரநாதனையேபணிந் தேத்தித்தொழுவோம் வாரீர்.

அநுபல்லவி.

அகவிருள்நீக்கி [illegible]யவன்
ஸுகமுறச் செய்வா[illegible]னிந்த

சரணங்கள்.

உலகமயக்கம் வெறுத்து நாம்
உலகநாதனைக் குறித்து
அலகிலாபுவனங்க ளனைத்திற்கும்
அண்ணலவனென் றெண்ணித்துணிவொடு. (இகபர)

மோசக்கடலில் விழுந்தோம் உய்ய
மோக்ஷமருள்வோனை இழந்தோம்
[illegible]ான பயனிது நீங்கப்
பருத்தப்பருதிபோர் விருக்குமுன்னம[illegible]டி. (இகபர)

பரமன்றனே களித்தார் இயல்பில்
பாமரர்க்கும் ஞானமளித்தார்
பிரபஞ்சத்திற்குப் பேரின்பம் தரும்
ப்ரபத்திநிஷ்டையுடன் பிரமஸபை சேர்ந்து. (இகபர)

தோத்திரம்.

உசேனிராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

ஈன்றளிக்கும் மூலகாரணா ஓ ஓ பரம!
இன்பம் அருள் உதார பூரணா.

அநுபல்லவி.

தோன்றும் அம்பரத்திருக்கும் பரமபித
தொண்டர் உளங் குடி கொண்ட ஓ நாதனே. (ஈன்ற)

சரணங்கள்:

உருவில்லா இலங்கு ஜோதியே ஓ ஓ அநிர்திய!
உயிருக் குயி ரான ஆதியே
திருவுளமலர்த் தடியர்க் கெங்கணும்
தீரம் தந்தருள் கருணம் போதியே. (ஈன்ற)

மாயும் மனிதர் மதத்தில் வீழாமல் ஓ ஓ புனித!
மண்ணின் சிற்றின்பக் கடலில் ஆழாமல்
பேய தீவினை பிளந்து தின்பதம்
பெறும் வகை காட்டு பேதித்துத் தள்ளாமல். (ஈன்ற)

அடி நடு முடிவிலாத தெய்வமே ஓ ஓ உன்றன்!
அருள் இல்லாமல் யாது செய்வமே
கொடியவை செய்திடினும் மன்னித்துக்
கொள்ளாவிடின் பின் பெங்ஙனம் உய்வமே. (ஈன்ற)

தோடிராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

எம் உள்ளங் குடிகொண்ட யேசா மற்
றெங்கும் நிறைந்த சர்வேசா

அநுபல்லவி.

இம் மூன்றுங் கண்ணும் காடாம் எம்மனம் காண
எட்டாப் பொருளென் றுன்னை விட்டாலும் கலை காணதே (எம்)

சரணங்கள்.

கர்த்தனே உன்கழல் கருதித் துதியோம்
கண்டபேர் மெய்ச்சவே சத்தியக்கை குவிப்போம்
பத்தர்களா நாங்கள் அல்லாமற் போனாலும்
பக்ஷம் வைத்தே ரக்ஷிப் பாய் எவ்வாறேனும். (எம்)

எல்லா உயிர்களையும் பெற்ற ஒரு தந்தையே
ஏகாந்த ஞானியர்க் கின்பத்தைத் தந்தையே
கல்லாதவனை நித்ய காலம் [illegible] போக்கினோம்
கள்ளர்போல் உன்னருளை காத்[illegible] (எம்)

பற்பல மதவாதம் பார்த்து கழன் [illegible]
பக்தி உன்னோலா அல்ல பற்றுமோ நெருக்கா[illegible]
புற்புத வாழ்வில் தன்னிலே எம் மையனே
புறங்காத் தருள் காத்துப் போதம் அருள் மெய்யனே. (எம்)

ஆழிசூழ் உலகத்தில் ஆன்மாக்கள் முழுது
மையா நின்சேவடி மெய்யாகவே தொழுது
வாழிவாழி என்றுன்னை யேதுதித்தொருங்கு
மனம் ஒத்தே யாம்வாழும் வகைசெய்வதற் கிரங்கு.
(எம்)

எங்கும் நீ இருப்பதால் உன்னிடத்தில் முறை
இட்டால் எம் இதயத்தில் இருக்குமோ குறை
எம் குற்றம் நீ அறியா துண்டோ சொல் எம்பிரானே
எற்றபடி நடத்தற் கேலதோ தம்பிரானே.
(எம்)

நீலாம்புரிராகம்—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

கோனே குணநிதியே நீ கைவிடில்,
காணேனே கதியொன்றும்.

அநுபல்லவி.

தேனே தெவிட்டாவமுதே பாலே - பசியாமருந்தே.
(கோனே)

சரணங்கள்.

மைக்கோ யேந்தமனம் நலமே நாடாமல் நின்று
சாம் வழியைத் தேடி நாசம் விளைகின்றதே.
(கோனே)

நீர்க் குமிழி போன்ற நிலையற்ற இம்மைச்சுக,
நிழலையே நாவி நின்று நின்றன் பத மறந்தேன்.
(கோனே)

நீதியே நிறைகடலே நீசனுமென் செயலை,
நீக்க மிக வன்புடன் நித்திய சுக மளிப்பாய்.
(கோனே)

தேசிகதோடிராகம்—ரூபகதாளம்.

திபதைக்கண்ணிகள்.

பரம விசனே! ஓ! பக்தர் நேசனே!
உரைத்து நின்புகழ் உள மகிழ்கிறோம்.

அரிய வன்மையே! ஓ! அருட் பெருக்கமே!
பிரிய குன்றமே! ஓ! எமைப் பெற்ற செல்வமே!

இன்ப வள்ளலே! ஓ! எம்மை ஈன்ற நீ
உன் குழந்தைகள் உய்ய நோக்குவாய்.

ஓ கிருபாம்புதே! உத்த மோத்தமா!
வகையுமுனை யேற்றி போற்றுவாம்.

திக்கு வேறில்லை ஓ! தீன ரக்ஷகா!
மிக்க வாடியாம் மேவினோ முனை.

பக்த வத்ஸலா! ஓ! பரம புருஷா!
பக்தி தந்தெமை பாது காத்திடும்.

சர்வ வல்லபா! ஓ! சத்குணாகரா!
தர்ம மென்றுன்றன் தாள் வண

ஆதி மூலமே! ஓ! அருளின் கோலமே!
நீதிலாதெம்மைத் தேற்று நிலமே.

எந்தையே! யுனை ஏற்றி நின்கழல்,
வந்தடைந்தனம் மன வன்மை தந்தருள்.

பக்தி யாலுனை பத்திதோ மினி,
முக்தி தாதிருப் பணி முடித்த பின்.

கலியாணிராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

மெய்யறிவின்பக்கடவுளே எந்தன்
பொய்யறிவகற்று நற்பொருளே.

அநுபல்லவி.

ஓரெழுத்துக்குள்ளும் அடங்கியிருக்குமூர்த்தி
பேருலகங்களெல்லாம் கடந்துபரவுகின்ற. (மெய்யறி)

சரணங்கள்.

உண்ண உணவுமற்று உடுக்கத் துணியுமற்ற
எண்ணில்லா உயிர்கள்போல் அலையாமல் சுகமாக
மண்ணிலெந் தனைக்காத்து மக்களிற்சிறப்பித்து
தண்ணருள் தழைக்கின்ற தாயுந்தந்தையுமான. (மெய்)

கருப்பையுள் முட்டைக்குள்கல்லினுள் தேரைக்கும்
வி[illegible] விலகாத் தொழிலைப்பெற்று
விருப்ப மனத்தினிலும் அகத்தவெளிதனிலும்
இருப்பா யென்வாக்குக்கும் மனதிற்குமெட்டாத. (மெய்)

பலபக்க மிழுக்கின்ற பாவத் தொழிலினின்றும்
விலகமனந் தளித்து விபரீத மின்றிக்காத்திவ்
வுலகவின்ப முடிந்தால் உன்னடியில் சேர்க்குகின்ற
அலகிலாக் கருணையில் ஆழுமென்னை முழுத்தும். (மெய்)

கமாசுராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ரூபாரூபி தருண கருணாநிதியே சகலவிதகொடிய
பாபசமனா நலமிகுமதியே.

அநுபல்லவி.

தாபசகலமிகு சோபையுடையதயா
நிபசோதிதந்து மாபலனளித்தருள். (ரூபா)

சரணங்கள்.

நியதபருவங்களில் மழைமுதலிய தழைத்து, பிரமா
காமுழுமையிலும் க்ஷேமம்நிலைக்க உன்னருளால்
வயல்கள் சோலைகளில் மலர்களும் கனிகளும்
மாதந்தோறுமிக வாகப்பலிக்கச்செய்க. (ரூபா)

கடலிற்றிரிகிற தரணிகள்தினந்தோறும்வெருவாய், பிரமா
மலையிற்பிறந்தபல விதாவணிகளைச்சேரிய
அபரிமிதவணிகம் தினந்தோறும் பெருகவே
நாமொழ்வுற மகாபயனளித்தருள். (ரூபா)

பாரதகண்டத்தனி லரசியல்நெறியுடனிலங்க, பிரமா
பாமரவறிவுடனே நிலையாமலேயொழிய
சகலகலைகளிலும் விளங்குமுன்கருத்துகள்
நாடுதோறுமிக வாகவளரச்செய்க. (ரூபா)

நீலாம்புரிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மெய்யா! நின்திரு சரணத்தை நத்தினேன்
மேல்பதம் ஈந்தருளே.

அநுபல்லவி.

பொய்யராம் நாங்கள் போற்றித் துதித்திடப்
பொருந்தாதோ? மனம்வருந்தாதோ? (மெய்யா)

சரணங்கள்.

பாரையும் வானையும் பருத்த இரவியையும்
படைத்தோனே! பாவந்துடைத்தோனே! (மெய்யா)

மண்ணிலு முயிருளு முயிர்க்குள் ளுணர்விலும்
உறைந்தோனே! எங்கும் நிறைந்தோனே! (மெய்யா)

பிறகாப் பெண்ணாகா அரிய வலியுறுக
ஆண்டவனே! அருள் பூண்டவனே! (மெய்யா)

அண்டங்களனைத்தையும் அதிகாரவமைத்திட்ட
அரியவனே! யார்க்கும் பெரியவனே! (மெய்யா)

பிரம்ம ஸாம்ராஜ்யத்திற் பேரின்ப மளித்திடும்
பிரானேசனே! பெரும் பேரானேசனே! (மெய்)

த்விஜாவந்திராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

தாபந்தணிப்பாயாக ஓ பிரமா சாபந்தொலைப்பாயாக!

அநுபல்லவி.

பாவங்களனைத்தையும் பற்றறவொழித்து,
மேவும்பதமாகும் முத்தியடைவதற்கு. (தாப)

சரணங்கள்.

நிலந்தனில்வாழ்கின்ற நல்வகை மனிதரும்
நலஞ்செய்தே யுன்றனடி நாடவென்றமைத்தாய்
பலவழிகளிலும் நான் பண்பையடைவதல்லால்
அலங்கள் தவிர்ப்பதற்கும் அறிவையுடையவென்றன், (தாப)

சிறப்பும் செலமுந்தரும் செயல்களின்னவையென்று
அறப்பொருளனைத்தையும் அறியச்செய்திடும்
புழுதாதனைப் புரிந்துசெயலடைய
இறைமையளித்தெனக்கு நிலைமிலக்கியென்றன், (தாப)

அருமை பொருந்திய அறிவெனும் விளக்குமு
மறங்காத இறைமையு முணர்வுந்தருவதல்லால்
அருங்காமுயற்சியும் சோராத விருப்பமும்
ஒருங்கவெனக்களித்து உய்வன்றிக்காத்தென்றன், (தாப)

பைரவிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

உருவில்லாக் கடவுளே உன்றன் அருளையே
உறுதியாய் நம்புகின்றோம்.

அநுபல்லவி.

உரித்தாய் நம்பின பேர்க்கும் உலைந்து நம்பாத பேர்க்கும்
ஒன்றாக உணவினை ஊட்டி அருளைச் சேர்க்கும்.
(உரு)

சரணங்கள்.

அண்டாண்ட பிரபஞ்சமென்னும் அனைத்துலகங் களையும்
அவற்றிற்குக் காரணமாம் ஆதி பூதங் களையும்
அண்டும் பல விதமாம் சராசரங் களையும்
ஆக்கினவனே எங்கள் அல்லலையினைக் களையும்
(உரு)

உயிர் என்ப தொன்றளித்து உடலையுஞ் சிறப்பளித்து
உறு பலவித மித்ர பொறிபுலன்களும் வைத்து
மயல் விளைக்கும் பொல்லாத மனதை உடனே இணைத்து
மனித யந்திரம் செய்தாய் மறவோம் நன்றி செலுத்த
(உரு)

பாவ புண்ணியங்களைப் படைத்தே அவற்றால் வரும்
பயன்களை அறிந்திடப் பகுத்தறிவையும் தரும்
தேவ தேவனே இந்தச் செகத்தில் அனைத்தையும்
கிரியைசெய் சுயமே திருவிளையாட்டையரும்
(உரு).

மோஹனராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

விந்தை யிதுவு முண்டோ? பரமனே!
சந்தேக மென்பது முண்டோ?

அநுபல்லவி.

காற்றும் செல்லவரிய கோட்டையில் வைத்தாலும்
கண்கள் புலப்படாத காட்டில் ஒளித்தாலும்
பூமியின் குகைகளில் பதுங்கிக் கிடந்தாலும்
உனதன் பரஞ்சோதி ஒத்து உறைகின்றதே (விந்தை)

சரணங்கள்.

கைகணக்கற்றிருந்தும் செயலரும் தொழில்களை
கையின்றியே முடிக்கின்றாயே; நீ
காலனந்தம் பெற்றிருந்தும் காணரும் உலகமெல்லாம்
காலின்றியே சஞ்சரிக்கின்றாயே;
கருவியொன்று மின்றி கருதரும்விந்தையுள
காரியங்களனைத்தையும் கருதிமுடிக்கின்றாயே; ஓ!
உயிர்களின் நேசா! உலகமனைத்திலும்
உறைகின்ற ஈசா! எல்லாவுயிரெல்லாம்
படைத்து அன்புடனவற்றை யளித்து
அவர்செயலுக்கிசைய தக்கபலமதந்து விடுகிற
அற்புத விசித்திர சக்தியுள வித்தகா! (விந்தை)

மலைகள்மரங்களையும் முறித்துப்பிளக்கும்வாயு
சலிப்பதும் உன்றன் ஆக்கினையே ; இங்கு
ஸகல பிராணிகட்கும் ஒளிதரும் சூரியன்
நிலைப்பதும் உன்றன் ஆக்கினையே ;

அண்டபிண்டங்களெல்லாம் அந்தரம் ஸஞ்சரிப்பதும்
அற்புதமிருமுன்றன் ஆட்சியின் மகிமையே ;

லோக சரணியா ! அனைத்தையும் காக்கின்ற
ஜீவ காருணியா ! மனிதர்கள்யாவரும்

மயங்கி மதியற்றவர்களாய் இயங்கி
நன்மைகளிரங்கி தீமைகள்புரியாது காக்கின்ற
நித்தனே ! சுத்தனே ! கருணையுள சத்தனே ! (விந்தை)

நீசரில் நீசர்களும் நல்ல பதம்பெற
நல்லறத்தைப் புகட்டுகின்றாயே ;
தீயோர் மகிழ்ச்சியும் புருஷார்த்த மெனவெண்ணி
தீமைகள் தவிர்க்கின்றாயே ;

அயலார்கள்காணாமல் அலக்கலைச்செய்வோர்க்கும்
அறிந்துமிருந்து அறிவையூட்டுகின்றாய்
ஞான ஸ்வரூபி ! கதியளிக்கின்ற
அரூபரூபி ! இங்கங்கெனாதபடி

எங்கும் விளங்கி நின்று
துன்பங்களைத்துடைத்து இன்பங்களருள்கின்ற
பத்தியே ! சத்தியே ! சித்தியே ! முத்தியே ! (விந்தை)

தர்பார்ராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

தினமே சுப தினமாம் உன்னை நினைக்கும்
தினமே சுப தினமாம்.

அநுபல்லவி.

அகங்கார மமகாரம் அனைத்தையும் விட்டொழித்து
அற்புத மிருமுன்றன் அன்பை யடைகின்ற. (தினமே)

சரணங்கள்.

அனந்தவெளியிலுள்ள அணுவிலற்பத்தினையும்
அசைக்கத்திறமில்லாதவராம் அருள்பிரமமே! யுன்றன்
[illegible]மைப்பற்றிருப்பதில் சகல ஐசுவரியமெல்லாம்
அடையக்கூடுமென்று அகத்தில்மகிழ்கின்ற. (தினமே)

வலியோர்தலைகளைக்கண்டு வயிறெரியாமலே
எளியோர்தம்பங்கிலேயும் [illegible]
இறையுங்காரணமின்றி இவ்வளவளித்தவன்
உரிமைக்கரு தன்னை உள்ளுருகித்தொழுகின்ற. (தினமே)

அரசர்முதலியோரும் அடைவதற்கரிதான
ஸகலசாந்நித்யமான அந்தபொருள்களெல்லாம்
எளியோரில்எளியோர்க்கும் உகந்தருள்கின்ற
அருள்நிதியானுன்னை அன்பாகத்தொழுதேத்தும். (தினமே)

அடாணாராகம்—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

உன்றனருளினையே பிரபனே
என்றும் யாம் நம்புகின்றோம்.

அநுபல்லவி.

உன்றனருள்பெறில் வேண்டுவதொன்றில்லை
உன்றனருள்விடில் ஆவது மொன்றில்லை (உன்ற)

சரணங்கள்.

ஆதிதெய்வமும் நீயே உலகத்திற்க
நாதிதெய்வமும் நீயே
சோதிமயனும் நீயே எங்களுக்கு
நீதிபரன் நீயே
நீதரயாவர்க்கும் நீதியை யுணர்த்தி
வேதனையாமந்த குதுதனைப் போக்கும். (உன்ற)

உத்தமபேறும் நீயே பக்தர்க்க
நத்தமபேறும் நீயே
நித்தரக்ஷகனும் நீயே யவர்க்கட்க
நித்தசத்துருவும் நீயே
சுத்தமிகுமுன்றன் முத்தி பதந்தனை
பித்தராளோர்க்கும் சித்திக்கச் செய்வன். (உன்ற)

கோரசிக்ஷகன் நீயே பாவிகட்கு
கோரசிக்ஷகனும் நீயே
குரவரசனும் நீயே யவர்கட்குத்
தூரபதவியும் நீயே
சோரத்தன்மையையாவும் நிர்மூலமாக்கி
பூரணமாமுன்றன் சேடி கிழல்தரும். (உன்ற)

யதுகுலகாம்போதிராகம்—சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

ருமுனைப்பணிவோர்கள் பிரமா! உத்தமபதவியமே.

அநுபல்லவி.

பலகாலு முன்றனை பாப பஞ்சகனென்றும்
நிரதிசயானந்த நிர்மல ரூபனென்றும். (உலகாரும்)

சரணங்கள்.

தலையெங்குமுளான் துரும்புதன்னிலுமுளான்
திலைவேலையிலுமுளான்
வலையொன்றிலாமலே கலைகண்டான்மாவில்
உலைசெய்வோன் நீயல்லவோ?
அலைவனே! யுரு விலாகல் சிலனே! வரதா!
நிலையுயா முனதன்மை யடையும் வழியில்
செலவருளின்ற. (உலகாரும்)

உருவின்றியே உருவினையனைத்திற்கும்
தருகின்றாய் பிரமா!
கரமின்றியே யாயிரங்கோடி தொழிலையும்
புரிகின்றாய் நொடியில்
சரணின்றிமனை வினைவிலதிக விரைவாய்த்
திரிகின்றாய் இதின்விந்தை யுளதோ? வென்று யாம்
களிக்க விளங்கும். (உலகாரும்)

இரவும் பகலு மிலங்குந் தாரகைகளும்
இரவியுந் தேவனே!
சிரமேல் கொண்டுன் கட்டளையைத் தினம்
புரிகின்றதேக ண்டும்
நரகோடிகள்மாத்திரந்தம் கடமை மறப்பதை
ஒவ்வோர் கணமும் அவரவர் உள்ளத்தில்
உணர்த்தியே. (உலகாரும்)

வந்தனம்.

மத்தியமாவதிராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

சச்சிதானந்தப் பொருளாகிய தேவா
சரணம் மகாநுபாவா.

அநுபல்லவி.

நித்திய மாய்ச் செறிந்து நிறைந்த சர்வாதார
நிகுல உலகுக் கரும் நிமல சாக்ஷாத்கார.
(சச்சி)

சரணங்கள்.

என்றுக்குள் என்னைப் போல் எப்பொருளிலும் தானே
இருக்கும் அரூபியாகி ஏகமாய் நின்றோனே
விளங்கும் சத்வகுணத்தில் விளங்கும் எம்பெருமானே
வேண்டும் அடியார் உள்ள வீட்டில் வசிக்கும் கோனே.
(சச்சி)

அஞ்ஞானம் எனும் இருட் டறையுள் கிடந்து நீயே
அநேக அபராதங்களில் அழுந்தும் எமக்கு நீயே
மெய்ஞ்ஞான சூரியனாகி விளக்கி இன்பருள் வாயே
விளங்கும் நின் அருள் அல்லால் வேறொன்றும் இல்லை தாயே
(சச்சி)

சிற்றறிவால் செய்த பிழையைப் பொறுத்திந்த
சிறுவர் சிறுமிகட்குத் திவ்விய ஞானம் பொருந்த
முற்றும் தலைமை செய்திங்கள் முயற்சிகள் எல்லாம் முந்த
முழுவரம் தந்தருள்வாய் முதல்வனாகச் சிறந்த.
(சச்சி)

கலியாணிராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

கருணாலய சரணம் யாம் பிழைக்கத்
தருவாய் உபகரணம்.

அநுபல்லவி.

அருளோய் உம்மை அடைய எங்களால் ஆகாது
அடிகள் நினைந்தாலோ நொடியும் வீண் போகாது.
(கரு)

சரணங்கள்.

அன்புள்ள தாயும் நீயே அருமைத் தந்தையும் நீயே
ஆன சுற்றமும் நீயே அதிக நண்பனும் நீயே
இன்பச் செல்வமும் நீயே இதயானந்தமும் நீயே
எல்லாம் எமக்கு நீயே அல்லால் வேறேது தாயே.
(கருணாலய)

சோகம் அகற்றும் காவல் ஆவாய் யாம் இரவுக்கு
சுஞ்ஞான ஒளி ஆவாய் அஞ்ஞான இருளுக்கு
பாபம் அகற்றும் வெயில் ஆவாய் பனிதனக்கு
பக்தரைக் கைவிட்டால் பார்தனில் இல்லை திக்கு.
(கருணாலய)

பொன்னில் ஒளிபோலும் பூவினில் மணம் போலும்
புகலும் கரும்பினில் பொருந்திய சுவை போலும்
அன்னியம் இல்லாமல் ஆத்துமாவில் எக்காலும்
அமர்ந்தவனே எமக் கருள்வாய் நீ மேன் மேலும்.
(கருணாலய)

தேவகாந்தாரிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வந்தனம் வந்தனம் பிரஹ்மமே! வந்தனம் வந்தனம்.

அநுபல்லவி.

எந்தக்காலத்தும் நீ   தந்த நன்மைகளை
சந்ததமு முன்னி   சிந்தை மகிழ்ந்தனன். (வந்தனம்)

சரணங்கள்.

போஷித்துச்சகலர்   தோஷங்களு மருளி
ஆஷணையைத் தவிர்த்து பூஷணங்களுந் தந்து
கோஷித்துப் புகழவோ   பாஷைகளு மளித்து
தோஷத்தை விட அபி   லாஷையு மீய்ந்தாய். (வந்தனம்)

முத்தியளிக்குஞ் சச்சி   தானந்த நாதனே?
சுத்தமிருக்கும் பெருஞ்   சித்தி யடைவதற்கு
வித்தாயுதவு நல்   புத்தி சக்தி களையும்
பத்தியுடன் பொருந்தி   நித்யமா யளித்தாயே. (வந்தனம்)

மண்டலந் தன்னிலும்   விண்டலந் தன்னிலும்
பண்டிதரென்போர்க்கும் விண்டாததையு முன்றன்
பண்டு பரஞ்சோதியை   மீண்டராய் திரியும் யாம்
கண்டு களிக்கின்றோமே உண்டோ? இதினும் விந்தை.
(வந்தனம்)

சௌராஷ்ட்ராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஜகதிபா! சரணம் ஜயஜய ஜகதிபா! சரணம்.

அநுபல்லவி.

அக விநாசகனே! அற்புதனே!
அகிலமுறையும் ஸச்சிதானந்த மயனே! (ஜகதிபா!)

சரணங்கள்.

மேலவர் தொழுவோனே! பக்தர்க்கு
மேல்பதம் கொடுத்தருள் கோனே!
சால நன்குடையானே! நல்ல
சார் பெங்களுக்கென்று நீதானே. (ஜகதிபா!)

நடிக்கச் செய்யும் கொடியோம் நின்னை
தொடர்ந்து ஸேவிக்க நிற்கிற அடியோம்
அடுத்தினிக் காத்தருள் யாம்
அகலோ முன்னையே சரணடைந்தோம். (ஜகதிபா!)

நன்மை யெவர்க்கும் விளைக்குநாளும்
நல்லவர்கள் கூடி களிக்கும்
புன்மையாக் கறிவளிக்கும் அறிஞர்
புகழ்ப்பிரம ஸபையோர்க்கருள் தெளிக்கும். (ஜகதிபா!)

தியானம்.

செஞ்சுருட்டி ராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

சிந்தனை செய்வாய் மனமே
சிந்தனை செய்வாய்.

அநுபல்லவி.

இந்த வெளிமுதல் ஐம்பூதங்களை
எல்லாம் படைத்த மெய் இன்பக் கடவுளை. (சிந்தனை)

சரணங்கள்.

அண்ட கோடி நிறையச் தப்புறத்திலும் ஏதாய்
அசலனுரு நித்ய அவ்யக்த ரூபமாய்
கண்டம் இல்லாத அகண்டனை அன்பாய்
கலந்த இன்ப முற்ற களித்து விளைவாய்.
(சிந்தனை)

சரங்கள் அசரங்கள் இரண்டையும் படைத்து
தன் உரு காட்டாமல் தனித்துவியாபித்து
நிரந்தரம் விளங்கும் நித்தனை உள்ளத்து
நிலைத்திட வேதே நினையாமல் வைத்து
(சிந்தனை)

அறிவுக் கறிவாகும் அன்னவனை விண்டு
அறிந்தவன் அமிரதன் ஆவான் எனக் கண்டு
குறியற்று விளங்கிய குணநிதி யின் தொண்டு
குறையாமல் காரும் குறிப்பாய்ச் செய்துகொண்டு.
(சிந்தனை)

அநுதாபம்.

தன்னியாசி ராகம்—திருபுடதாளம்.

பல்லவி.

உன்னைவிட்டால் கதியுண்டோ
எனக்கு வழிவேறுமுண்டோ பரமா !

அநுபல்லவி.

உலகத்துக்குப்பயந்து உன்னைமதிக்காது
பலநாம் தொழில்கள்செய்து பாவமடைகின்றேனே.
(உன்னை)

சரணங்கள்.

கஞ்சிக்கும்வழியற்றுத் தஞ்சமெனவென்றனைக்
கெஞ்சியடைகின்ற பஞ்சைகளைக்கண்ணுற்றுக்
கொஞ்சமாகிலுமென்றன் நெஞ்சமிரங்காமலே
பஞ்சபூதமறிய வஞ்சனைசெய்கின்றேனே. (உன்னை)

தொன்றுதொட்டென்றனுக்கு ஒன்றாயுதவினோர்க்கு
நின்றுநலமென்பதில் ஒன்றும்செய்யாவிடினும்
என்றுமென்போன்றவர்க்கு நன்றுதவிதமாக
நன்றியறிவினையே கொன்றுவிடுகின்றேனே. (உன்னை)

வெற்றியளிக்குமுன்றன் பற்றெனும்பேரின்பத்தைச்
சற்றேனும் நினையாமல் முற்றும்வெறியனாகிச்
சிற்றின்பமல்லாமல் மற்றொன்றும் நினையாது
பெற்றோருமுன்றனுக்கே குற்றம்புரிகின்றேனே.
(உன்னை)

சங்கராபரணராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னென்போமெம்மதியை பரமனே,
என்னென்போமெம்விதியை.

அநுபல்லவி.

உன்னையினியாதே யொழித்தோமெம் வாழ்நாளை,
மன்னும்வழியறியா மயங்கலானோமிவ்வேளை. (என்)

சரணங்கள்.

அன்னையாயெங்களை யன்போடெடுத்தணைத்து
துன்னியதுயரங்களைத் துடைத்தின்பந்தருவித்து
நன்னெறிதனிற்செல்ல நாடோறுங்கற்பித்து
சொன்னநன்றிமறந்து சுத்தப்பாவிகளானோம். (என்)

எல்லாம்படைத்தளித்த வல்லமைகளிருக்க
பொல்லாவர்ச்சனைகளையே போற்றிப்பிடித்தோமே
சொல்லவரிதாமுன்றன் ஸ்வரூபத்தையுணராமல்
பல்லூழிகாலமும் பாமரரானோமே. (என்)

சத்தியமுந்தருமமும் சாற்றித்திரியாமல்
நித்தியத்துவமருளும் நின்செயல்புரியாமல்
புத்தியின்றிவெளிவேடம் பூண்டதனிற்பயனும்
முத்தியுங்கிடைக்குமென மோகம்போகலானோமே. (என்)

பிரார்த்தனை.

தேசிகதோடிராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

மெய்ஞ் ஞானந் தாரும் ஐயா எம்
பொய்ஞ் ஞானம் போக்கி நின் புகழ்ப் பதங் காண. (மெய்)

அநுபல்லவி.

சித்தம் தெளிந்தோம் இல்லை எங்கள்
பித்தம் தெளிந்து பெரும் பேறடைய. (மெய்)

சரணங்கள்.

பத்திகள் செய்தறியோம் யாங்கள்
புத்தியிற் றெரிந்துன்னைப் போற்றித் துதித்திட. (மெய்)

உன்றனை நித் தினமும் உளமறந்து
பண்டைநன் னூல்களைப் பாழாக்கியே தொலைத்தோம். (மெய்)

பிரதிமோ பாசனையை யாம் ஒழித்து
பிரம்மசபையில் என்றும் பிரியாது நிற்க. (மெய்)

இராகமாலிகை—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

நலமாயருளிக்காட்டிட பிரமாவுன்றன்
கலமாரபிமானத்தால்.

அநுபல்லவி.

உலகமோகனுவுன்றன் னலமிலாவருளினால்,
புலவராளியேயிங்கு நிலைபெரும்படியாக. (நல)

சரணங்கள்.

நன்மைக்காம்போதினில் ஜன்மபலமான,
தன்மப்பயிர்ச்சியாலே பெண்மையளிக்கும் ஸ்ரீமய,
பன்முறையும் மேவி வன்மனத்தோடிங்கு,
கன்மப்பயிரவித்து வன்மதங்கொண்டாட. (நல)

அஞ்சிவிலகிய பஞ்சமாபாவமெம்,
நெஞ்சினையெப்போதும் நஞ்சாலூரிக்காதெம்,
வஞ்சகருவுருன் அஞ்செரூத்தைப்பாடி,
உன்சீர்தருபாரில் கொஞ்சிமகிழ்ச்சியுற. (நல)

எங்குங்கலியாணம் பொங்கிதழையவே,
சங்கராபரண மெங்கட்குநேர்ந்து,
நன்குவசந்தமோ ருங்கலீலைக்கலே,
புங்காணுபுங்கசாரங்கா த்துமென்மேலும். (நல)

அன்பியாக்கடையோரு மின்பமடையவென,
முன்புதனியாசி யெம்போல்வர்க்கியவுன்,
கம்பீரக்காப்பினில் கம்பமின்றியாழ,
நின்பந்துவராளி தம்பமாய்வேரூன்றி. (நல)

துன்பவிசாவினை முன்புகருட்டிக்கொன்று,
நின்பநமத னீலாம்பரிவுள்ளவுன்,
அன்புவுதயமாகி கம்பிணபக்தர்கள்,
இம்பர்மத்தியமாவதில் சம்பிரவமாய்மூழ்க. (நல)

தன்னியாசிராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

உண்மை சொல்வோம் நாங்கள் உலகோர் எல்லாம்
நன்மை கொள்ளச் செய் சுவாமி.

அநுபல்லவி.

அன்னலாய் யாவர்க்கும் ஆதி யென விளங்கும்
புண்ணியஸ்வரூபமாம் பொருட்பொருள் நன்றென (உண்)

சரணங்கள்.

கன்மம் பலவே செய்து கருதிப் பாராமலே
நன்மை அறியா இந்த மாநிலத்தில் இருக்கும்
துன்மதத்திலே நின்று தொய்த்திரைப் போரெல்லாம்
வன்மம் கொள்ளாமலே வரதா வுனைச் சேர. (உண்)

ஞாலம் காட்டும் இந்தச் சகத்தில் மகிமையெல்
மூலத்தை அறியாமல் முழுதும் அழிந்துயிர்போல்
கால காலன் கரியன் காவலன் [illegible]
தலை யிடாமலே நன்றாய் [illegible] போற்றி. (உண்)

கள்ளக் கூடியென்பவர்மேல் கல்லை [illegible] போல்
உள்ள செய்தி தன்னை உலாக்கும் [illegible] சபையோர் மேல்
என்னளவும் மனதில் எண்ணி [illegible] மலே
கள்ளமாக நினைக்கும் [illegible] (உண்)

இந்துஸ்தானிகாப்பிராகம்—சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

இனிய பிரானே இடர்கள்தரானே.

அநுபல்லவி.

தினம் உனைத்தொழுதுய்யத் திடன் அருள்கோனே (இனி)

சரணங்கள்.

ஏந்த நிலையாமே அருள் பொழி வானே
சாந்த வித்திடும் எந்தை நீதானே.
(இனி)

தன்னது தான் எனாச் சாற்றிருவகைக் காரம்
மன்றுமல் உனதெனும் மதி அருள் உபகாரம்.
(இனி)

ஐம் பொறிக் கிரைதேடி அலைந்தெங்கள் உயிர்ப்பொருள்
வம்பிலே போக்காமல் வாழ மகிழ்ந் தருள்.
(இனி)

மற்ற உயிர் கட்கு வருந்துயர் எங்களை
உற்றது போல் எண்ணி ஒழுகருள் வரங்களை.
(இனி)

ஆத்தாதி அற்றவன் ஆயினும் எங்கள் புன்
சிந்தை யிலே குடி கொண்ட சித்திரம் என்.
(இனி)

சாவேரிராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

கருணைக் கடலே உன் சரண நிழலில் சேர்த்துக்
காப்பதுன் கடமை அன்றோ.

அநுபல்லவி.

இருள்நிறை உலகில் உன் அருள் ஒளியின்றி நினையா
தேங்கிப் பரதவித்துத் தாங்குவாய் எனவந்தோம். (கரு)

சரணங்கள்.

பொருள் அல்லா ஏழைகள் பொருவினை யாளர்கள்
புல் அறி வாளர்கள் புரிந்த பிழைகள் எண்ணி
நிரசிக்கா தெங்களும் நிறைந்த தன் அறியால்
நின்மலனே எம்மை நின்பர மாக்கியே. (கரு)

நாதன் நீ என்னவே காதலுடன் நினை
நம்பிப் பரகதி நாடக் கருதியே
பேதமில்லா தெங்கள் சோதரருடன் கூடி
பெருமை யுடன் தொழ பெற்ற எம் அப்பனே. (கரு)

என்னூதன எண்ணிப் புண்ணாகிய மனம்
இனி யேனும் கவலை அற் றிருக்கும் என் றெண்ணியே
அன்னை லாம் உன்றனை எண்ணினேம் ஆதலின்
ஆதரித்திடு நீயே அன்பிற் சிறந்தாயே. (கரு)

பியாகுராகம்—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

ஏதுக் கிந்த வாது இன்னும் ஏற்கத் தகாது.

அநுபல்லவி.

சாதுக்கள் போற்றிடும் சச்சிதா நந்தனே.

சரணங்கள்.

தொல்லை உலகத்துன் தாய்ப் பத மல்லாது
இல்லை இல்லை கதி என்றேத்தும் எம் மீது.
(ஏதுக்)

தந்தை நீயே யென்று தாரணியில் நம்
மைந்தர்க ளாகி மயங்கிய எம்மீது.
(ஏதுக்)

இங் குளன் ஈசன் என்னும் சொற்கிசைந்து
தங்கும் மதம் நீக்கிச் சார்ந்திட்ட எம்மீது.
(ஏதுக்)

தோத்திரமே செய்யும் தொண்டர்களைப் பாது
காத் திடுவாய் என்று கை கூப்பும் எம்மீது.
(ஏதுக்)

ஆண்டவனே நின் அடியவர் கள் யாது
வேண்டினும் தந்தருள் செய்வை எம்மீது.
(ஏதுக்)

ஆனந்தபைரவிராகம்—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆனந்த வாரிதியே அழகிய குண நிதியே
அன்பினால் எம்மை ஆதரித்து ஆண்டருள்வாய் ஐயா.

அநுபல்லவி.

நிதயாபர நல்ல நிற்கசனே மெல்லத்
தேவையில் நாவையில் தேற்றி எம்ம... நல்ல.
சரணங்கள். (ஆனந்த)

தகப்பன் எனும் பாக்கியத்தால் தலை வணங்கி நின்று
தரணியில் எப்பொழுதும் உன தகைமை தனைப் புகன்று
பகவானே உன்தொண்டு பலநாளும் செய்து கொண்டு
பாழ்நாளாய் வாழ் நாளைப் பறித்திடா தருள் விண்டு.
(ஆனந்த)

அண்ட பிரண்டமுதல் அனைத்தையும் படைத் தளித்து
ஆருயிருக்கா ருயிராய் அருகில் நின்று களித்து
தொண்டர்தம் மனோகரனாய் தொலையாத நிரந்தரனாய்
தப்பவனாய் மெய்யவனாய் தொடர்ந்தெங்கும் படர்ந்து
தங்கும். (ஆனந்த)

வரை அற்ற மோகமெனும் இனக் கடலில் விழுந்து
வகைதெரியா நிலையும் இந்த வறிஞர் மீ தருள்பொழிந்து
தரைமீதிலே இருந்து தத்துவம் யாவையும் அறிந்து
தர்மமுள்ள பிரம்மஞானமயமாக அருள்க்ருபை புரிந்து.
(ஆனந்த)

ஆஹிரிராகம்—மிஸ்ரமதாளம்.

பல்லவி.

ஏனிரங்கா யோ எம்பெருமானே
ஏனிரங்கா யோ.

அநுபல்லவி.

ஏனிரங்க[illegible] நின்கழலின்மீது
தேனிலும் இனிதாமுன் ஞான அமுதூட்ட. (ஏனி)

சரணங்கள்.

கோனே ஞானகுருவே மோன அருள் வடிவே
ஈனம் தவிர்த்தெம்மை ஆனந்தம் அடைவிக்க.(ஏனி)

இருமையிலும் நீயே அருமையாம் கண்ணேயென
பெருமை மேவு நின் அடி மருவிய எம்மீதில். (ஏனி)

இரும்பாம் நெஞ்சினராய் பெருந்பாவச்செயல்களை
விரும்பிச் செய்த எம்மேல் நிரம்பச் சினந் தாயோ.(ஏனி)

ஆசை எனும் கயிற்றில் ஊசல் ஆடும் மனம்
நாசனும் உன் லீலையின் வாசிக்கில்லையன்றோ.(ஏனி)

நாச உடம்பினிற் பாசம் வைத்தலையின்றி
மோச மாதிகள் செய்து மாசற்றவர்களென்றோ.(ஏனி)

புந்தியிற் சிறிதும் நின் சிந்தை யில்லாமலே
பந்தஸம்சாரத்தில் தொந்தமேற்றோமன்றோ.(ஏனி)

இந்த கடமைகளை ஆய்ந்துணராமலே
சேர்ந்த பழிகளெல்லாம் சாய்ந்தழன்றோமன்றோ.(ஏனி)

புன்னாகவராளிராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

பதமெங்கள் சென்னி வைத்தையா [illegible] செய்து
பரகதி தந்தருள் ஐயா.

அநுபல்லவி.

சதமாக எப்போதும் சாதுக்கள் உளம்மே[illegible]
ஸர்வ சக்த ஞான ஸர்வேசா அருள் ஆய.(பதமெ)

சரணங்கள்.

சங்கைகள் ஒன்றும் இல்லாச் சகஜ ஞான பாலா
ஸர்வாந்தரியாமியான ஸச்சிதானந்த சீலா
எங்கள் பரம்பரனே ஏகாந்த மாகும் லோலா
ஏகப் பரப்பிரமனே மான அருட்கோலா.
(பதமெ)

இருமைகளிலும் நாங்கள் இணையற்ற உனை யன்றி
ஈடேறவகை தந்தாய் இதுவல்லசெய்நன்றி
அருமையான நின்னை ஆணவமதாலன்றி
அடியோங்கள் தொழுகிலோம் ஆறுமும் வெறுப்பின்றி.
(பதமெ)

பிரம்ம மெய்ஞான பதியா யிருக்கும் நாதா
பிரபஞ்சமாகிய பிழையில்லாத வேதா
பரமஞானம் உனக்குப் பக்தர்கள் மீது வாதா,
பக்ஷம்வைத்துக் கடைக்கண் பார்த்தால் அதுதகாதா.
(பதமெ)

கன்னியாகிராகம்—திருபுடசாப்புதாளம்.

பல்லவி.

ஓ நேசா பாப்பிரதம்சமே உன்பாதமலர்
உகந்தளிப்பது தர்மமே.

அனுபல்லவி.

...ன்னா! வாழ்க்கை அல்லலில் அகப்பட்டோம்
...புவில் உனது செம்பதத்தையும் விட்டோம்.
(ஓநேசா)

சரணங்கள்.

உன்னை நினைந்து பின் நன்னெறித் தேடுதே மனம்
நீ கோ கோ உன்னைவிட உண்டோ பெருந்தனம்
கன்று தாய் தனைப் பிரிந் தாற்போலப் பிரதினம்
கலங்கும் அடியேங்கட்குக் கடைக்கணிப்பாய் வந்தனம்.
(ஓநேசா)

எல்லாருக்கு நியனுப் பொல்லா அஞ்ஞானத்தாலே
இசைக்கும் பொய் கொலைகள் வியத்திரேதம் புவிமேலே
வல்லோனாய் எங்கள் பிழைக்காகத் தரு மிருகொரத்தாலே
மாபயடைத் தண்டித்து மன்னிப்பாய் யென்மேலே.
(ஓநேசா)

தன்னை முன்னை அறியோம் உன்னை அறிய ஈசனும்
தனைப்பட்டோம் இது நன்று தானே முதலும் தானும்
முன்னும் பின்னும் அற்ற முதல்வா இன்பமே நீரும்
முத்தியையும் நாங்கள் அத்திரேரும் மையாளும்
(ஓநேசா)

பலட்க்கும் போதே உம்மை ப்பாராமற் போனோமே
பார்க்குள் வந்தபிறகும் பாவியாய் ஆனோமே
கடைத்தேறுவ தென்றோ கதியெங்கே காணோமே
கர்த்தனே எங்களை கைவிட்டால் வீணாமே.
(ஓநேசா)

யதுகுலகாம்போதிராகம்—சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

பேராசைப் பெருங்கடலில் மூழ்கப்
பிரமா யருள் புரிவாய்.

அனுபல்லவி.

பாரிற் றுன்பங்கட்குப் பயந்துன்னடியினை
சேரு மடியாரைத் தேற்றி யபயந்தந்து. (பேரா)

சரணங்கள்.

பூரியர் தொடர்பையெப் போதும் நாடாமலே
பேரறிவாளர்கட் பென்றும் விடாமலே
சீராம் நன்னெறிதனில் சென்று நின்னையலே
நேராய் செலுத்தியுனை சேவிக்க வரமீந்து.
(பேரா)

அஞ்ஞான இருளினீங் அமூர்த்தி மயக்குமொம்மை
கஞ்ஞான வொளிகாட்டிக் கைவழியினிற் செவ்வை.
துர்ஞானப் பகைஞரால் துயருறாமலே காத்து
மெய்ஞ்ஞானிகள் பெறும் மேனிலையில் சேர்த்து
(பேரா)

உலக வின்பங்களில் ஒன்றும் நிலையில்லை
அலகிலாத் துன்பத்தில் ஆழ்ந்தும் பெருந்தொல்லை
பலகாலு மனுபவ ப்பட்டும் அறிவில்லை
சலித்தோ ஆதலின் சார்ந்தோம் நீயே தல்லே.
(பேரா)

முகாரிராகம்—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

அறிவுதந்து அடியேற்கு பிரமா! அப்பா தருவாயாக.

அனுபல்லவி.

பொறிகளனைத்தும் நீங்க
அறியா வென்றன் மறந்த வொழிய (அறிவு)

சரணங்கள்.

அன்புடனே நீ முன்பா யுரைப்பும்
துன்பத் திரயங்கள் என்பவை யெல்லாம்
பின்பு குலைவுற இன்பமே யாரும்
அன்புள்ள தாயே!
உன்றனமைப்பினில் ஒன்றுங் குறைவில்லை
என்றனியற்கையின் குன்றுங் கொடுமையாலே
நன்றுந் தீமையாக என்றும் முடிவதை நான்
கன்று யறிந்துகொண்டு நின்று பணிசெய்ய (அறிவு)

உந்த னருளாலே வந்த மகிமையை
எந்தன் முயற்சியே தந்ததென் றெண்ணு
சந்தத முனக்கே வந்தனங்கள் செய்து
தந்தையே! யுந்தன்
திருக்கை தந்த செல்வம் பெருக்கா லடியேன்
செருக் கடையாமலே உருக்கத் துடனேயுன்
இருக்கும் வகையிலீந்து சுருக்கி யுன்றனடிகள்
பெருக்குங் கருணைதனில் அருக்கல் விட்டொழுக (அறிவு)

அங்க மவயவம் எங்கு மில்லாமலே
கங்குகரை யற்ற மங்களத் தாலங்கள்
எங்கும் நெருங்கவே பொங்கத் தழைக்கின்ற
துங்கமாம் பொருளே!
பித்தனு மென்றன் சித்த மொருக்காலும்
வித்தமே பெங்கட்கு நித்தமென் றெண்ணாமல்
சத்தமிகு முன்றன் உத்தமப் பேறையே
புத்தமொன கம்பி வித்தக னாகவே (அறிவு).

இந்துஸ்தானிகாபிராகம்—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

உமது வசமாய் வெகுகால மாகியும்
அலைவினையாயாச் போகவோ?

அனுபல்லவி.

எமது கொடுமையே அதுவதாகில்
உமது மகிமையும் ஓங்குமோ? (உமது)

சரணங்கள்.

பாலுந் தீனையடைந்த நீரினை யன்புடன்
காடி வெகுவாய்க் காக்குதே (உமது)

மிக்க கொடியவரும் காடினை பேர்களைத்
தாயின் வயற்றினில் காக்கையில் (உமது)

எட்டிமாமுஞ் சில வேலை விடாயிற்று
ஆரா கிழலேந் தாக்குதே (உமது)

முற்றும் குணங்களற்ற பாம்பு விஷமுஞ் சில
தீரா கோயினை தீர்க்குதே (உமது)

தத்வோபதேசம்.

பியாகடை ராகம்—அடதாளம்.

பல்லவி.

பொன்னை நெஞ்சே உனக் கென்ன புத்தி சொன்னாலும்
பொறிவழியில் ஏன் போகிறாய் ஐம்
பொறிவழியில் ஏன் போகிறாய்.

அனுபல்லவி.

முன்னே நல்ல சர்ப்பங்கள்	மோஹமாய்ச் சப்தங் கேட்டு
மோசம் போனது கண்டும்.	(பொன்)

சரணங்கள்.

காட்டில் வாழும் பெரும்	கரிகள் மதர்பிருத்தும்
காட்டமாய்ப் பிடிபடும்	காமிகள் பரிசித்தும்
விட்டில் விளக்கைப் பூவாய்	விட்டில்கள் தரிசித்தும்
மேதினியில் அழுந்த	விவரம் நூல்கள் தெரிந்தும்.
	(பொன்)
மண்டியில் புழுவினைத்	தின்னக் கயல் எக்காலும்
தொடர்ந்து மிக மதுர	மாகிய ரஸத்தாலும்
வெண்டித் தாமரைதனை	கந்தத்தாலே மென்மேலும்
மென்காற் சிறைவண்டுகள்	விடுகின்ற விதம் போலவும்.
	(பொன்)
ஆதி அநாதியாகி	சொரூபக் கனலாய் நின்றும்
அண்டபிண்டம் எங்கும்	அசலமாகிய ஒன்றும்
நீதியாக விளங்கும்	நிமலன்தனை அன்றும்
நித்ய பதவி உண்டோ இல்லை	ஏதுக்கு என்றும்.
	(பொன்)

தர்மோபதேசம்.

ஆநந்தபைரவி ராகம்—ரூபக தாளம்.

பல்லவி.

பிரம பஜனை செய் அதுவே மெய்ஞ் ஞான தர்மம்
பிறிதே அஞ்ஞான கர்மம்.

அனுபல்லவி.

நிர்மல மானமனை	தோடெக்காலும் சத்ய
நிலை நின்று மேலாம்	பரகதி அருள் நித்ய. (பிரம)

சரணங்கள்.

சங்கையாகப் பலவும்	சாற்றுங் குதர்க்க பாப
சமய இருளைப் போக்கும்	ஸத்குண ஸ்வப்ர தீப
எங்கும் எப்பொருளையும்	விளங்கச் செயும் ப்ரதாப
ஏகமே அத்விதீயம்	ஆம் அதிர் சிய ரூபா
	(பிரம)
தேகமே ஸ்திரமென்று	இயங்கித் திரியாமல்
சிற்றின்பச் சேற்றழுந்து	நிமைகள் புரியாமல்
மோகத்தாற் கானலை நீர்	அன்றென்று தெரியாமல்
தவித்தலை வதைவிட்டுத்	தன்னிலே பிரியாமல்
	(பிரம)
தன்மெய் அருந்தம்படி	தானுன் உணர்வாதி விட்டு
சஞ்சாரப் பிணம் போலத்	தன்னடக்கம் தான் கெட்டு
கன்மிகளாதி மாய	வலையினில் அகப்பட்டு
காலத்தை வீண் போக்காமல்	கர்த்தனை வழிப்பட்டு
	(பிரம)

இந்துஸ்தானிகாபிராகம்—ஏகதாளம்.

பல்லவி.

ஜன்மம் நிஷ்பலமே
சந்ததம் எந்தையை வந்தனை செய்யாத.

அநுபல்லவி.

கன்ம வித்தை தன்னைக் கற்றதனாலென்ன
தன்ம முடையராய்ப் பிரமத்தைத் தொழாத (ஜன்ம)

சரணங்கள்.

அண்ட சராசரம் எங்கு நிறைந்திருக்கும்
அகண்டனை எங்கணும் கண்டு களியாத (ஜன்ம)

ஓதும் வாதுங் கற்று வாதில் அகப்பட்டு
நீது புரிந்தே ஏ ஓதியய வெனங்கா (ஜன்ம)

அகத்தில் விளங்கும் ஏகப் புருஷார்த்த
மகத்துவன் தன்னை இகத்தில் பணியாத (ஜன்ம)

உள்ளத் துறைகின்ற வள்ளல் திருநாம
வெள்ளத்திலே ஸ்நானம் கொள்ளுதல் இல்லாத (ஜன்ம)

மிஞ்சி வரும் பவ நஞ்சை ஒழித்திட்டு
தஞ்சந் தருவோனைக் கெஞ்சி இறைஞ்சாத (ஜன்ம)

பொது.

சங்கராபரணராகம்.—ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அப்பன் நீ இருக்கையில் மக்கட் கென்ன குறை
அய்யா எங்கட்கு நீ உரை.

அநுபல்லவி.

எப்புவியோரும் போற்றும் ஏகமேவாத்விதீய
எந்தாய் எங்கள் இதயத் திலங்கும் நற்றுணை ஆய. (அப்)

சரணங்கள்.

சஞ்சலம் என்னும் கடல் தன்னில் ஆழ்ந்து நாளும்
தத்தளித் திடாமல் நின்றோம் தாயாய் எம் முறை கேளும்
தஞ்சம் என்றும்மைக் கூவித் தயிரியம் கொள்வோம் மீளும்
துன்பம் இல்லாத மோக்ஷ சாம்பிராச்சியம் தந்தே ஆளும்
(அப்பன்)

வெம்புங் கானல் நீரை வேட்டலே கலைக் கொப்பா
வீணே அஞ்ஞான இச்சை மேவித் திரிந்தோம் இப்பால்
கற்பும் பக்தர்க் கருள் நயந்ததும் உகப்பால்
நாடிக் கதறுகின்றோம் நாங்கள் சொல்வதும் தப்பா
(அப்பன்)

மனத்தொன்றுவாயிலொன்று செய்கையில் வேறொன்றாக
வஞ்சக மூடராய் வருந்துவோம் குன்றாக
கனத்த உன் திருவுள்ளம் எப்படி அன்றாகக்
கருதி இருக்கின்றாயோ காவலா என்றாக
(அப்பன்)

புன்னாகவராளிராகம்—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

அமிர்தம் வேண்டாமோ பரப்பிரம்ம
அமிர்தம் வேண்டாமோ.

அநுபல்லவி.

[illegible]ருத மாமென்றன் தீராத கோயிற்கு
[illegible] மென்னும் தவிரா மருந்தாய. (அமிர்தம்)

சரணங்கள்.

பலவித ரூபங்களாயும் கழியாத
பாவத்தொடர்ச்சிகளையும்
அதினின்றும் விளைகின்ற அவலா
சிலங்கள் ஸகலங்களையும்
நெஞ்சினில் குடிகொண்ட துர்க்குணங்களையும்
பஞ்சாய்ப்பறக்கச்செய்ய ஜஞ்சாமாருதமான. (அமிர்தம்)

நன்மைக்கு நீயரசன் என்பார்கள்
தீமைக்கோ நானரசன்
என்னால் விளையும் பாவங்கள் அனைத்தையும்
உன்னால் ஒழித்துமாளுமோ
ஆசையாலன்புகூர்ந்து சோகங்களனைத்தையும்
போகச்செய்கருணாப்ர வாகமாய்த்தரைகின்ற, (அமிர்தம்)

உன்றன் நற்குணங்களெல்லாம் மனதார
என்றன் புல்லறிவளவோ
என்றன் தீச்செயல்களெல்லாம் கணக்கிட
உன்றனக்கு மெய்யறிவில்லாமோ
பாபம்செய்யினும்நீ தாபப்படவேணுமில்
ஆபத்தெல்லாம்விலக்கி லாபமும்பயக்கின்ற. (அமிர்தம்)

சங்கராபரணராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

ஸத்யம்ஞானமனந்தம் - ப்ரஹ்ம - ஸாக்ஷம்மோக்ஷதம்.

அநுபல்லவி.

நித்யம்விபும்ஸர்வ - கதம்ஸுஸூக்ஷ்மம்
அத்யந்தநிர்மல - பரமம்நிதானம். (ஸத்யம்)

சரணம்.

ஏகோதேவஸ்ஸர்வ - பூதேஷுகூடஃ
ஸர்வவியாபீஸர்வ - பூதாந்தராத்மா
கர்மாத்யக்ஷஸ்ஸர்வ - பூதாதிவாஸஃ
ஸாக்ஷீசேதாகேவலோ - நிர்குணஸ்ச. (ஸத்யம்)

அபாணிபாதோஜவனோ - க்ரஹீதா
பஸ்யத்யசக்ஷுஸ்ஸ - ச்ருணோத்யகர்ண:
ஸவேத்திவேத்யம் - நசதஸ்யாஸ்திவேத்தா
தமாஹுரக்ர்யம்பு - ருஷம்மஹாந்தம். (ஸத்யம்)

தேத்யானயோகானு - கதாஅபச்யன்
தேவாத்மசக்திம்ஸ்வ - குணைர்நிகூடாம்
யஃகாரணானி - நிகிலானிதானி;
காலாத்மயுக்தா - ந்யதிதிஷ்டத்யேகஃ (ஸத்யம்)

பியாகடைராகம்—ரூபகதாளம்,

பல்லவி.

காங்யா பந்தாவித்யதே - அயநாய - காங்யா பந்தாவித்யதே.

அநுபல்லவி.

ராங்யவத்யானி - கர்மாணிதானி
ஸேவிதவ்யானி - கோயிதானி. (காங்யா)

சரணங்கள்.

அசப்த மஸ்பர்ச - மரூபமவ்யயம்
ததாரஸம்நித்ய - மகந்தவச்சயத்
அநாத்யனந்தம் - மஹதஃபரந்த்ருவம்
நிசாய்யம்ருத்யு - முகாத்ப்ரமுச்யதே. (காங்யா)

கஸந்த்ருசேதிஷ்ட - திரூபமஸ்ய
நசக்ஷுஷாபஸ்ய - திகஸ்சனைநம்
ஹ்ருதாமனீஷா - மனஸாபிக்லுப்த
யஏதத்விது - ம்ருதாஸ்தேபவந்தி, (காங்யா)

ஸவேஷாந்த - ஹ்ருதய ஆகாச,
தஸ்மின்நயம்புரு - ஷோமனோமய
அம்ருதோஹிரண்மய - காசரீரம்ப்ரஹ்ம
ஸத்யாத்மா ப்ராணா - ராமம்மன ஆநந்தம். (காங்யா)

தோடிராகம்—சாப்புதாளம்,

பல்லவி,

வந்தேஹம் பரப்ரஹ்ம | ஸதாவந்தேஹம் பரப்ரஹ்ம,

அநுபல்லவி,

கந்த கந்த மத்வந்த்வ மாக்ராந்தம் (வந்தே)

சரணங்கள்,

ஸகுண நிர்குண விகாஸம் ஸர்வேசம்
ஸச்சிதாநந்தரூபம் அரூபம், (வந்தே)

ஜனன மரண ரஹிதம்
ஸர்வ சக்தி நிரஞ்ஜனம் ஸஹசரிதம்
நிரஞ்ஜனம். (வந்தே)

பவ பய வார மச்யுதம்
பாவிதாகில ஜீவம் சாஸ்வதம்
ப்ரபாவம். (வந்தே)

விபுத ஜனாதாரதம்
விவித வேத சோத்யம் நிர்வாதம்
அநாத்யம், (வந்தே)

த்ரித விருத்தாப ஹாரணம்
நித்ய ஸகாதி தாயகம் விதரணம்
காயகம், (வந்தே)

இஷ்டமஹோ ஹர்ஷணம்
[illegible] ஸுதர்சனம்
பராத்பரம். (வந்தே)

பந்துவராளிராகம்—அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

பஜ்வலம்பனம்த்யக்த்வா
மத்தர்புத்தே - ப்ரஹ்மைவைகம்ஜ்ஞாத.

அநுபல்லவி.

இஹசேதவேத் - ததஸத்யமஸ்தி
சேதிஹவேத் - ன்மஹதிவிநஷ்டி: (பஜ்வ)

சரணங்கள்.

ஏகாவஸ்ஸர்ந - பூதாந்தராத்ம
ஏகம்ரூபம்பஹுதா - தாயக்ரோதி
தமாத்மஸ்தம்யே து - பஸ்யந்திதீராஃ
தேஷாம்ஸுகம்சா - ஸ்வதம் நேதரேஷாம். (பஜ்வ)

நித்யோநித்யானும் - சேதநஸ்சேதநானாம்
ஏகோபஹூனாம் - யோவிததாதிகாமான்
தமாத்மஸ்தம்யே து - பஸ்யந்திதீராஃ
தேஷாம்சாந்திசா - ஸ்வதி நேதரேஷாம். (பஜ்வ)

ஏகோவஸி ஸெக்ர்தி - ராணம்பஹூனாம்
ஏகம்பீஜம்பஹுதா - தாயஃகரோதி
தமாத்மஸ்தம்யே து - பஸ்யந்திதீராஃ
தேஷாம்சுகம்சா - ஸ்வதம் நேதரேஷாம். (பஜ்வ)

மங்களம்.

சுருட்டிராகம்—ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

மங்களம் மங்களம் நித்யாநந்த
மங்களம் மங்களம்.

அநுபல்லவி.

எங்கும் எப்பொழுதும் தங்கும் பரமநிர்க
ளங்க ஸ்வதாதார ஆங்க சங்கரனுக்கு (மங்களம்.)

சரணங்கள்.

பிரம ஸமாஜத்திற்கு மங்களம் அதில்
ப்ரவேசித்த பக்தர்கட்கு மங்களம்
கிராம நகரத்தில் பிரம்மசமாஜங் களுக்கும்
கீர்த்தி சேர்வைக்கு மனப் பூர்த்தியா யுதவு வோர்க்கும். (மங்களம்)

லோக ப்ரபஞ்சத்திற்கும் மங்களம் அதை
விரும்பி அறிபவர்க்கும் மங்களம்
ஏகாந்த மன்றங்கள் அதனும் எங்கள் ஐயன்
இணை அடி நிழல்சேர எப்போது முயல்வோர்க்கும் (மங்களம்)

மித்ருக்களுக்கும் மங்களம் அவர்
செய்யும் நற்றொழில்கட்கும் மங்களம்
சோராய் எளிமை நினைவுவைத் தொண்டனும்
நெறியாய்ச் செங்கோல் செலுத்தி நின்றுயாதிப்பவர்க்கும் (மங்களம்)

ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் மங்களம் அவர்
காற்றும் ஸுகமாயிருக்கும் மங்களம்
ஸர்வமாக வெங்கும் வாழ்வோர் மனதைத் தேர்ந்து
கருணைக் கடாக்ஷத் தன்மையைச் சார்வோர்க்கும் (மங்களம்)

சராசரங்களுக்கும் மங்களம் அவற்றின்
தத்வராசிகட்கும் மங்களம்
பராபரனாகிய ஒருமுதல் படைத்திட்ட
பற்பல அண்டமான பானு சந்திராதிகட்கும். (மங்களம்)

தன்யாசிராகம்—திருபுடைதாளம்.

பரம புருஷனுக்கு மங்களம் — அவர்
படைத்த உலகங்கட்கு மங்களம்.
பரந்த அண்ட மதற்கு மங்களம் — அதில்
பலிக்கும் பொருள்களுக்கு மங்களம்.

பிராணி வகைகளுக்கு மங்களம் — ஆதி
பஞ்ச பூதங்களுக்கு மங்களம்.
அநாதி நிலைவர்க்கு மங்களம் — அவர்
ஆருயிர் மாதவர்க்கு மங்களம்.

கால மழைகளுக்கு மங்களம் — கனி
சோலை வனங்களுக்கு மங்களம்.
பயிரிடு மக்களுக்கு மங்களம் — பிக
பயனும் யந்திரங்கட்கு மங்களம்.

வணிகக்குலங்களுக்கு மங்களம் — விலை
மணியினத் தொகைகட்கு மங்களம்.
பேரா மரசியற்கு மங்களம் — பெரு
குடிப்படைகளுக்கு மங்களம்.

கலை தருமறிவிற்கு மங்களம் — அதில்
தலையாம் சோதனைகட்கு மங்களம்.
சாத்யநிலைதனிற்கு மங்களம் — நல்ல
தத்வ வழிகளுக்கு மங்களம்.

பக்தித் தொழில்களுக்கு மங்களம் — சீவ
முக்தி பதவியிற்கு மங்களம்.
பிரம ஸாம்ராஜ்யத்திற்கு மங்களம் — அதின்
பரம சுகத்தினிற்கு மங்களம்.

சுருட்டிராகம்—ரூபகதாளம்.

ஆதி யந்த மற்ற நாதனே யுனக்கு
மங்களம் சுப மங்களம்,
சோதி ரூபமான வாதித்தன் முதலோர்க்கு
மங்களம் ஜய மங்களம்.

அலகிலாத உலகங்களத்தனைக்கும்
மங்களம் சுப மங்களம்,
தலைமை பெற்ற எங்களுலக மீதனுக்கும்
மங்களம் ஜய மங்களம்,

பாரிலுள்ள பல தேச மெல்லாவற்றிற்கும்
மங்களம் சுப மங்களம்,
வாரி சூழ்ந்த இந்து தேச மென் தாய்க்கு
மங்களம் ஜய மங்களம்.

இந்து தேச மாளுகின்ற ராஜ்ஞிக்கு
மங்களம் சுப மங்களம்,
இந்நாட்டிலெங்குமுள்ள ஸோதரர்க்கு
மங்களம் ஜய மங்களம்.

வேதஸாரமான ஸித்தாந்தங்கட்கு
மங்களம் சுப மங்களம்,
நிராமம் பிரஹ்ம ஸாம்ராஜ்யத்தாருக்கு
மங்களம் ஜய மங்களம்.

ஸத்தியமாகும் பல தத்துவங்களுக்கு
மங்களம் சுப மங்களம்,
சித்தியாக விதைப் படிப்போர்க்குங் கேட்போர்க்கும்
மங்களம் ஜய மங்களம்.

கடவுள் துணை.

பிராஹ்ம ஸ்தோத்திர மாலை

எத்தேவனிலிருந்தெல்லாவற்றையுண்டாக்கி
யாவையும்ரக்ஷிப்பரோ,
எவனிடத்திலிருந்தெல்லாவுஞ்சனிக்குமோ
யாவுமீண்டும்லயிக்கும்,
அத்தேவனேயபரமாத்மனேயல்லவோ
அருமையெமதுமனநாத!
அரியயோகமும்பெற்றுட்டாயசன்மார்க்கத்தின்
அன்புடனேவுகின்றான்,
பக்தியொடுமொழுகின் அப்பரமசவிதாவின்
பரப்பிரமமென்மேற்றுமே,
பாடித்துதித்தாடிபரவசமதாய்மனம்
பற்றுவைத்தேமோ,
சுத்தபிரம்மமதானபெருஞ்சோதியும்
சூரியதேஜஸ்கடந்த,
சுகமருள்புரிகின்றஞானவொளியிக
சுயபிரகாசனேநீயாகுவாம்.

அலகிலாவகிலாண்ட முழுமையுஞ்சிருஷ்டிசெய்
தன்பிறகுங்காக்குமாதி
அத்துவிதவஸ்துவா யாகத்தமயமாகி
யருள்பழுத்தொழுகுதருவே
பலவாறுபேசுபல வாதமக்கொள்கையும்
பழுதுற்றவைதெரியும்
பற்றுமவையின் பாதாரவிந்தங்கள்
பற்றுவதெற்கெழியபாய்
நிலையற்றகாயத்திற் குடிகொண்டவெண்ணையும்
நின்னருப்புகல்விண்ணன்றாய்
நின்கருணைபெற்றுநான் நின்பெருந்தன்மையில்
நீங்கவொமருள்வதெந்த.

நிலமிதுநாளுனது நித்தபரிசுத்தமுடன்
நிலையுற்றபூதனையையும்
நிறைவாகப்பெற்றென்று நின்னுடன்வாழ்வமே
நிஷ்களங்கப்பிதாவே!

சத்துசித்தானந்த மயமானதெய்வமே
சமயங்கடந்தபரமே,
சர்வஞ்ஞநாமெங்கிறைவன்றவப்பினை
சாற்றுதற்கரியகோவே,
சந்ததேனகருணையங்கடவுளே கடையனைக்
காப்பதுன்கடமையலவோ.
கருதரியமௌனமே மௌனத்தின்வித்தாய
கரையிலாப்பேரின்பமே,
நித்தியகல்யாணகுண பூரணாநின்றனை
நிரூபடரியவசமோ,
சோரா[illegible]சான்றோர்கள்
நின்பெருமையுணர்வதுண்டே,
அத்தன்மையாகவெம்மகமதனினினையறிய
அன்புவைத்தடியர்மீதில்,
ஆசையெனுமோகப்பாசிகளைக்கொன்றுபே
ரானந்தமடையவருள்வாய்.

ஐந்தாயபொறிகளும் அருமையாம் கரணமு
மடங்கியானுறங்குமிரவில்,
ஆதாரமற்றவென யாப்த்துவாராது
ஆதரித்தருள்தேவனே!
செய்காரியங்களால் பொய்யுடலயர்ந்திட
கழித்தெயாம்சுகவேதுவால்,
கருமேந்திரியங்களும் ஞானேந்திரியங்களும்
பாதுகாத்துப்புதுக்கி;
கைவிடாதிதவெலாம் கொடுமைவந்தணுகாது
காப்பாற்றிகின்று; பின்னும்,

காலம்போக்கித் திரிக்கும்பேதை அயினின் மெழுக்கெய்த
கருணை வெள்ளப்பெருக்கே!
மெய்ம்மயிர்சிலிர்க்க உன் தூய திருவடிகளைச்
சேர்த்தென்சிரம்பணிந்து,
கையிலாயன்பொடு கைகூப்பி நின்றடியேன்
காலைத்தனந்து செய்வேறன்.

கர்மமேகங்களை வருவித்தும் தன்னையே
கடையனுமென் றன்மீது,
கருணைப்பிரவாகம் பொழிந்திடச் செய்வமே
கருதரிய சர்வேசனே!
அரிய வாழ்நாளில் ஒரு பெரிய நாள் கழியவே
அந்திப்பொழுதானதாவில்,
அடிமையுன் பாதார விந்தமதை நித்தொழுது
அனந்தசமயமையா!
[illegible] பல
பெருநன்மையாவுமன்றி,
பெற்றசகஞானமொடு மற்றபொருள் யாவையும்
ஈய்ந்ததுன்கருணையன்றோ,
தெரியவசமோ? இதை எளிதில் அறியச்செய்த
பெரியபேரின்பமே!
பேதையிப்பெருநன்றி என்றும் மறவாமலே
பெருமையாய்த்தொழுவருநரய்.

ஆயிரம் [illegible] ஆக்கமையார்
அர்ச்சிக்கெடுதபடியே.
என்னிதான் எண்ணெண்ணப்போலெங்கும் நிறைந்தனே!
தமிழ்க்குறுமாறாகின்ற,
துதித்திட வேசமுடியான [illegible]
நன்றான உபசெய்வமே,
பேதையினைப்பொழுது சேதமடையாமலே
பெருவாழ்க்கை புகவே,

சோதிக்கவருபாவ வழியொன்று மெனவென்று
சேர்வினிலழுந்தாமலே,
பொற்புமிகுசீலமும் சித்தநிறைவன்மையும்
பொறுமைசெல்வச்சிறப்பும்,
கோதின்றிமனவாக்கு காயாதிகாரணங்கள்
கொளஉனது அருள்பெருக்கால்,
பொய்யினிற்குடிகொண்ட பேதையிற்பேதையாம்
பொய்யன்மனதைத் திருத்தே.

ஆசமலின்றெவா மெந்தனருகேநின்
றடுத்த துன்பங்கள்நீக்கி,
உரிமைகொண்டாடுமென் பெற்றோரிலும்மிக்க
உருகிவெகுகருணைகொண்டு,
மாயாவிகாரத்தில் மூழ்கியான்மடியாது
மனவுறுதி தந்தருளினை,
நலமேவுமுயிருக்கு நன்மைசெய் சமயமும்
நலமானபொருளுமிட்டாய்,
என்னை மீட்டுமென் மனம் கவிரக்கத்தோடு
இளகவும் உதவிசெய்தாய்,
எப்போதும் ஐயநான் செய்யும்பாவங்களோ
எண்ணமுடியாதவன்றோ,
ஆயாதுயான்செய்த அதமகாரியமெலாம்
ஐயநீ அறியாததோ,
ஆயினும் என்னை நீ கைவிடக்கருதிலோ
அருட்துணைவேறில்லையே.

ஆபத்திலும் அதிகசம்பத்திலும் பெரியதான
சுகதுக்கமெதிலும்,
ஆத்மகோடிகளுடனெப்பொழுதுமிடைவிடா
தையநீயிருப்பாய்,
பூபதிகடைசியொத்த பொருளுளோர்மீதிலும்
பொறுமையுள்ளவறியர்மீதும்,

பொதுவாயபாவிமக்களுக்காமுள்ள
பூவைஅருட்பெருக்கே,
தாபத்திரியங்களைப் பொறுமையுடனும்
சதாசந்தோஷமாய்ப்பொறுமையிருக்க,
தாழ்வுற்றவென்னிதயத்திக்கேலயாதனைத்தருவான்
சார்பில் சரிக்கயுதவி,
பாபத்திலுழல்கின்ற பாவிகளெல்லோரையும்
பரிவுடன்காத்தருள்வாய்,
பாராமியெங்களைத் தயவாயருள்வருத்தியும்
பரமான பேரின்பமே.

பெருமிதமுள்ளசெல்வ பேற்றைக்கொடுத்ததென்னை
பெருமையிலாழ்த்துவன்றோ,
பேசரியவாறெனிலில் பேரின்பமுறவைத்தோர
பெரிதாயதனைமீந்தனை,
கருணையிரவர்களையும் வருவிக்கும்மேதமே
கருதரியசர்வேசனே,
கஸ்தியிலாகவென்பெருமே நீயருள்செல்வத்தை
காத்தியும்வகையுணர்த்தாய்,
அருமையொடு பெற்றதாயென்னையே வல்லருள்
அறிவினாலுயர்ந்தோனே,
ஆனதோர்செல்வத்தை யாவுமிலகவாழ்க்கையை
அனுபவிக்கும்புற்பல,
தருமவழியனைத்தும் தவறாதயான்கற்று
தக்கபடியொழுகிநடும்,
தனதனத்தால்மாறும் கருமமடையாதபடி
தயவுடன்காத்தருளுவாய்.

பரிசுத்தருமியாரமடைத்திடும்
பரமேசாகவெழுதப்பனே,
பாரிலெலருயிர்க்கிடும் பாவமோகாதி
பலதீமையாம்பயத்து,

அரிதாயநின்தருட்பாதமேகதியென்
றடைக்கலம்புகும்டியருக்கு
கையர்நிதபயகரமல்லாதுபுக்கிடம்
ஆனவேறுதவியுண்டோ,
பரிதாபமின்றியேபாவமும்பழிகளும்
பாழ்நெஞ்சமறியச்செய்யும்,
பாவியேமெம்மனோ பிரரைத்தைசற்றேனும்
பாரில்சுகிக்கச்செய்ய
பரிவுடன்காக்குநின்தருடனம்பலவாய்ப்
ப்பரம்தொளிர்ப்பதுமன்றி,
பன்பாயசாதனம்பார்க்கவேறில்லையே
பரிபூரணனர்தமே.

நிர்ப்புதமெனப்படும் மோகபாசங்களால்
நிலையற்றுவாடுகின்றோம்,
நின்பாதகமலமே கதியென்றுநாடினோம்
நிஷ்களங்கப்பிரமனே,
சர்வவல்லமையுள்ள கர்த்தனே முத்தனே
சகலசாம்ராஜ்ஜியமுளானே,
சர்வேசனினதாவி யாவெலமைமிரட்சித்து
சகலபற்றுகளுமறவே,
அர்ப்புதமதாய்வளரு மனமுற்றுகொடுமைகளை
ஐயமில்லாதுவெல்ல,
ஞானமனோக்கமும் ஆண்மையும்தந்தருள்
அன்புகூர்தெய்வதப்பனே,
தர்மமறியாதபல கர்மிகள்சேவையும்
தகைமையற்றசேர்க்கை,
தனாயில்லையமவென்று தாழ்த்தாமலெங்களும்
தைரியமருள்புரிகுவாய்.

நிருட்டிதிரிசப்தாரகருர்ருகாமோகமாமுன்
சர்வக்ஞசர்வசக்தா,

சத்ஸ்வரூபா திருசியசன்மார்க்கநெறியருள்
சச்சிதானந்தரூபா,
நிருவிகற்பப்பொருளேநித்தியநிர்மலகுருபரா
நினையெங்களன்பினாலும்,
நின்பொருட்டாயபலதிபசெயலாலும்
நித்தமும்பணிகின்றனம்,
சிருட்டிதிதிலயமானசீர்ப்படும்தொழிலாசே
திரிலோகவியாபியாகி,
தினகரன்முதலாகயாவையுந்துலங்கின்ற
திவ்வியதேஜஸ்திரட்டே,
திருமருவுகருணையொடெம்மனோவிருத்திகளைச்
சீராகவுகின்ற,
திவ்வியசவிதாவேநினைதியானித்தெனுளமெனுஞ்
சிந்தையிலிருந்தருளாய்.

புருஷோத்தமர்மேலாபுருஷனாகியதேவ
புனிதமேநினதருளையே,
பூர்வமாய்நாடியெப்புனைகளையுங்கைவிட்டு
புன்மதிஅகன்றபின்னும்,
சிருட்டியிலடங்குபூதங்களைதொழாமலுஞ்
சத்தியமார்க்கத்தில்தானெனுஞ்,
சித்தம்பிரவர்த்திக்கசிந்தையில்குடிகொண்டு
செம்மலேகாத்தருளுவாய்,
சருவசாங்கேதமாயகருமங்களை
சாங்கமாய்விட்டொழித்து,
சாசுவதபதமுடையசாந்திலையாருவணையே
சரணமடைகின்றேமய்யா,
சருவவல்லமையுள்ளகர்த்தனேமுத்தனே
சாக்ஷாத்பரப்பிரமமே,
சகலபாபங்களின்வினைநமைதவிர்த்தருள்
சாந்தபதமானதெய்வமே.

பொன்புவியடைந்தயெனு மாசையிற்கட்டுண்டு
புன்னுடலின் வாழ்வைநம்பிப்,
போக்கினேங்காலத்தை வீணேகணப்பொழுதும்
போற்றிலோம் ஐயநின்னை,
யென்புரிவதினியெமக் கேதுகெதியென்றலையும்
எம்மை மன்னித்துனக்கே,
இதமானசெயல்வினை இயற்றவும்பக்திநெறி
இசையவுங்கருணைகூர்வாய்,
நின்புதல்வராயவடி யாரையாட்கொண்டிருந்த
நீபுரிவது கடினமோ.
சித்தமேஇதுவுனக் கொத்ததொழிலல்லவோ
நினைவிடில் வேறுமுண்டோ,
உன்பதாம்புயமன்றி யெவ்விடாய்தீர்க்கநிழ
லுள்ளதோ எங்குபுகலாய்,
நுப்பிலாமணியே புகந்துபக்தர்க்கினிய
வுணாகவின்மௌனகுருவே.

அன்பின்பெருக்கமே யானந்தமேயெங்கும்
அருள்பொழியுங்கருணைமுகிலே,
அறிவரியபொருளாகி யகமலர்க்குதயமாம்
அற்புதச்சோதிமயமே,
துன்பமொழிதொண்டருக் கிணையற்றதோழனும்,
துய்யனே யெம்மையனே,
சொல்லொணாப்பேரொளி சுகந்தரும்போதமே
தோற்றாத தொன்மைவடிவே,
இன்பமெம்மிதய குகைபுக்கசிங்கமே
யெம்மை யுன்னுள்ளடக்க,
விரக்கமென்சொல்லுவோம் நினதுவாத்ஸல்லியத்தின்
எல்லையை யளக்கவசமோ,
தென்புதவியடியரைத் தேற்றுமெம்மன்னவே
தெவிட்டாதவமிர்தநிதியே,

தேசமே சகத்தெலாம் புகழ்ந்தேத்தும்பரம
தெய்வமே நினதுதெய்வமே.

நகையுற்றவெல்லாருந் தொழுதேத்துகின்ற
தன்னருள்படைத்தவர்,
தனைமறவின்பொய்த்து தாபமடைவதா மூர்த்தன்
தனைசெய்த செயலல்லவே
மின்கப்பும்பாவச் செருக்கினாலோங்குமெம்
மிதயிலாபாதகங்களை,
விடியெனும்வாளினால் வேருடனறுக்கவரு
மிறைவக்கினை நாதனே,
பலவயழிப்பாவங்களனை பலபிணிகளும்
பாரினின்றுதவண்ணம்,
பசலிமெய்ஞ்ஞானதனை பாலிக்கவந்தசெனா
பாவியேமறியவசமோ,
... நகளைச்சூழ்மெம் புல்லறிவகற்றியே
புனிதராக்கிடவுமே,
பூரணதயாநிதி புருஷோத்தமதேவ
பூரணானந்தமயமே.

ஒன்றாகியெல்லா வுருவங்களுள்ளும் பரம்பொருளும்
நின்றொப்பவைக்கு மறிவரியாவனே நின்பெருமை
குன்றாதனைத்தையு மோர்சோர்களுமுங் குவலயத்தில்
நன்றாகவைப்பதற் கெம்வேண்டல்வெல்லவே நன்கருளே.

அரிதற்கரிய பரம்பொருளின்னை யறிந்துமென
தறிவிற்பிரிய பலபொய்மதப்பேய்மேல் வோர்புரிந்து
அறிவட்டலையுஞ் செயல்கண்டுமெய்வவர் தந்தந்து
வெறிவிட்டினைத்தொழுதுங் கற்காத்தென்ன விசித்திடமோ.

எந்நேர்மையும் பெற்றெடுத்தனைத் தேர்ந்திக்கொளுமயர்
விந்தைநினைச்சொலி மெய்ப்பெலித்தாபடியங்குப [பளிக்க
வந்தசன்செய்துயிர் காத்தம்வாழ மகிழ்ந்தவாரம்
சந்தோன்முத்தப் பின்பெக்கெந்தவாழ்வ தரினுமன்றே.

இரும் புவனங்களு மெங்கனுமில் சராசரபேதங்களும்
விரும்பிப் படைத்து நிலைப்பாக்கிச்சய் விளையாட்டுடையான்
அருப்பத்தருளந் துறைந்து கைகாட்ட நோக்குமருட்
பரம்பொருளானவ னொருவனல்லன்றோ பணிகுவமே.

உருவிலனுமழு மூரும் பிறப்பு மறைவுமிலன்
தெரியிலனுயிரு மெய்யறிவோர்மனத் தேர்ச்சியினுள்ளே
பிரிவிலன் பேர்க்கிலன் பேதையரேனும் பிணக்குமிலன்
அரியபிரான் சரணாரவிந்தத்தை யதனுவமே.

மானந்தராதலம் வாரிதியன்னெனி வளிமுதலின்
றானே [illegible] யாதியெல்லாமெல்லானவனை யென்னவுக னென்று
மூன [illegible] கடவுடபிரான் மூடியர்களுளும்
கனந்தவ [illegible] திவான்கழலென் றயிரைறஞ்சுவமே.

என்றும் பரம்பொருளியேக தியன்றி யுப்பவிக்குந்
மென்றுமம் புவியிற் றிரிந்தாலு மோங்கு தியனம்
நின்றாலு மாதுகள் விரும்பித்தாலும் நின்ற புலன்
வென்றாலும் வேறொன்று காண்பரி தாகுமிது மெய்மையே.

தொல்லைப் பரம்பொருளானைத் தொழாது துணித்தகரும்
கல்லை யிருப்பினைச் செம்பினை மண்ணினைக் கட்டையுரு
வெல்லைக் குறித்தவ ... வருளையெங்கட் குத்தமனே!
கொல்லைக் கதிவருமோ வுனையா வெங்கட் குத்தமனே!
பாவத் தொழில் புரிந்திடக்கின காலையிப் பாரினிலன்னே
யொழித்த மந்தோ கணமேனு நீச்சலி புத்தியுடன்
துவித்தனை யெங்க ளாசாவுமுனை யருட்கடலைச்
சேவித்திலோமென்ன செப்புவோ மெங்கள் சிற்றறிவே.

கூடாத முழுப்பொருளே! யுனைகாப்போரு முன்னித்துமே
மெய்யாமற செய்துனை யினைபடி திற்றுநும வழிவை
வா! வா! வரியாதலை புத்தொடர்ந்தை யன்புனைந்து
காயமெனிற்பின் கடைத்தேறுமென் றெங்கள் காத்திருளே.
காதலனே! யருட்காருணிலே! யெங்கள் கண்மணியே!
கோதறுநற்குணக்குன்றே! பெருங்குடிகாவலனே!
நீதவன்பனைத் தேற்றுங்களைந்த தென் வழுதேசம்!
நீதவென் மெய்த்தாய்! நின்பாலன்புத் தலைபெறவே.

ஆட்டிப்படைமையைப் பற்பலநோய்களுக் காகுமொரு
கூட்டைப்புனைவி லெழுகின்றகொட்பினைக் கூற்றெறுமோர்
வேட்டுவனின்வலை வீழ்புள்பறவையை வேண்டியெங்கள்
நாட்டத்தைத்தீநெறி காட்டாதொழுகவு நன்கருளே,

உலகங்களுள்ளுயி ரொன்றாகிகழ்தோர்விரி ஓர்முகிலே
கலைகட்குவிள்ளரியானைத் திருச்செயல் கண்டிடும்
புலனிக்கநெருக்கினை போற்றிக்களித்துப் புகழ்பவிக்க
வலமிற்சுகம்பெற நிற்போமெமையென்று மாட்கொள்வே.

அகண்ட பூரண மாயாகி யனைத்திலும் நிறைந்தாகி
இகபர மிரண்டினுக்கு மீசனாயிருந்து பின்னும்
ஜகமிலாத்மகோடி ஜனிப்பித்து மாதரிக்கும்
அகமில் வாழுமெங்கள் அரனைத் தியானஞ் செய்வாம்.

ஆதியாய் அநாதியாகி அப்பாலாய் அன்னையாகிச்
சோதியாய்ச் சுடராய் நின்று சுயம்புவாய்ச் சுத்தமாகி
நீதியாய் நித்யரூபம் நிர்மலா கர்த்தன் றன்னை
ஓதியே துதிப்பாய் நெஞ்சே உருவினை யுருவிலானை.

பாலிற்சுவையும் பனிமலரில் வாசனையும்
போலெப்பொருளிடத்தும் புல்லியே - மூலத்
தொருமுதலாயோங்கு முயர்பரனேயின் றன்
திருவருளையெங்களுக்குச் செய்.

சிருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரா! திவ்யவேதா!
தெருட்சியுறு மூலா! தேவா! [illegible] மருட்சி
அணைமுறவாம வடிவோலை [illegible] யாளத்
கருணையிது தற்காத்தருள்.

ஐயகோ! நாதா! ஹ்ருதயத்தேவதா!
செய்பாவிதனைமிருலிசய்தே! வையாத
கையதனைவிட்டுக் கடைப்பட்டோர்க்குச் சேற்றுறப்
வையமுய்யவையாவேபரந்து.

தேவாரப்பதிகம்.

[illegible]யன் றிருமாலென்று-மாகிமுச்செயற்கோனாகிப்,
பரம்விரிசுடருமாகிப்-பொருளெலைக்காண்பதாகித்,
திரயிகவுற்றதாகித்-தீதிலாதவையுமற்ற,
அரியதோர்பொருளேயெம்மை-ஆண்டருளபயமின்றே.

முத்தொழில்வல்லாய்நாளும் - முடிவிலாப்பொருளே யென் [றன்,
கர்த்தனேயருள்நிறைந்த-காரணக்கடலேசுத்த,
சித்தகா[illegible]யின்றி-விதேயனின்பிழையைத்தீர்த்துப்,
அத்தால்[illegible]வெம்மை-ஆண்டருளபயமின்றே.

தொண்டர்கள்போற்றுநேயா-துப்பிலகாதிமூலா,
அண்டர்களறியாருபா-அனுடனென்றுமல்லாய்,
பண்டிருமற்றதேவா-பிணிமோடுபெருமையில்லாய்,
அண்டினேனின்றநாத-ஆண்டருளபயமின்றே.

அழிவிலாப்பொருளேவல்ல-ஒருவனேயுருவிலானே,
தப்பிலாமுதலேஞானத்-தாதையேபயின்றோரற்ற,
அப்புள்ளவரு[illegible]ளும்-இணையிலாவமுதியோனே,
அப்புகழ்ப்புவி[illegible]லம்மை-ஆண்டருளபயமின்றே.

[illegible]யாய்[illegible]சொல்வோம்பாரீர்-ஏழையாம்விளைத்தசெய்கை,
[illegible]பெருகுமையோ-உரைக்குமுன்னறியும்வல்லாய்ப்,
[illegible]தகன்றயரைத்தீர்க்கப்-பார்தனிலுன்னையன்றி,
நிகலைமக்காணேன்றூதே-ஆண்டருளபயமின்றே.

[illegible]க்தகாள்முதலாயுன்றன்-பெருமையையறியார்கின்றனு
[illegible]ம்பெருமார்ச்சராகி-யுருக்கவிளக்குகியென்றன்,
[illegible]றத்தாரும்மென்று-மௌவினேன்மடையார்போல,
[illegible]க்கிகழ்நாதாவேத[illegible]-ஆண்டருளபயமின்றே.